

המוציא: אברהם יוסף שטיבלר

העורך: דוד פרישמאן

יוצאת ארבע פעמים בשנה

ניסן – סיון תר"ף

ספר שביעי

ירשה, תר"ף

www.daat.ac.il

„HATKUFA“ □ □ □ □ □ □ □
KWARTALNIK LITERACKI, III (VII)
REDAKTOR: D. FRYSZMAN □ □ □
□ □ □ WYDAWNICTWO-SZTYBEL
WARSZAWA, 1920 □ □ □ □ □ □

◦ ◦ ◦ ◦ Drukarnia „VERSAL“
Warszawa, Rymska 7. ◦ ◦ ◦
www.daat.ac.il

תכן הענינים

ספורים:

7	— — — —	מאת בן גריון	— —	צפונות ואגדות
77	— — — —	ד. שמעונוביץ	— —	כלאחר-יד, בדות ולא בדות
103	— — — —	ח. ש. בן-אברם	— —	דברי-הבאי: א. ד"ר ש. ברזל-עשת
135	— — — —	ש. גילברט	— —	פואימה דרמטית

תרגומים:

161	— — — —	מאת רבינדרא-נת טאגורי, תרגום ד. פרישמן	— —	אספי פרי
-----	---------	--	-----	----------

מאמרים:

267	— — — —	מאת ד"ר ש. ברנפלד	— —	ספרי-היסטוריה: א. ספר יהושע
294	— — — —	א. מ. ליפשיץ	— —	החדר, תכונתו ושיטתו
353	— — — —	הרל צייטלין	— —	מפתח לספר ח"זהר"
369	— — — —	ר. וו. אַמרסון	— —	הנשמה העליונה

שירים:

389	— — — —	מאת יעקב כהן	— —	משא דור, א-ה
408	— — — —	ד. שמעונוביץ	— —	שירים
432	— — — —	מ. מ. פולקביץ	— —	נגהות, א-ה
437	— — — —	ש. הלסקין	— —	שירים

בקרת:

443	— — — —	מאת פ. לחובר	— —	שלום הכהן
459	— — — —	נפתלי בן שמואל	— —	"התרמית הגדולה"
470	— — — —	ד"ר י. ג. שמחוני	— —	יצחק יהודה גולדציהר

רשימות:

489	— — — — —	מאת מבקר	— — — — —	מתקופה לתקופה
497	— — — — —	נ. ב. ש.	— — — — —	אנשים — ד"ר ש. ברנפלד
500	— — — — —	פ. פ.	— — — — —	א. שטיינמאן
501	— — — — —	ל-ר	— — — — —	א. קלטשקא
				ביבליוגרפיה — ספרים חדשים בבקרת-המקרא —
502	— — — — —	י. ג. ש.	— — — — —	"
511	— — — — —	ד. א. פרידמאן	— — — — —	י. ד. ברקוביץ — "ספורים"
512	— — — — —	ד"ר ז. ביחובסקי	— — — — —	"הרפואה" — "

אתר דעת

באתר **רבי נחמיה-בית מאגורי**

מתרגם לאנגלית מתוך
המקור הפנגלי על-ידי המחבר
עצמו, ומאנגלית לעברית

על-ידי **יוזף פרישמן**

א

צוּנִי וְאֶסּוֹף אֶת־פְּרִי הַהִבְאוֹתֶיךָ מִלֵּא סֵלִים אֶל־הַצִּדְרוֹתֶיךָ,
 אֲף־כִּי אֶבֶד מִמֶּנּוּ רַב וְרַב אֲשֶׁר לֹא בָשָׁל.
 כִּי הַמוֹעֵד הוֹלֵךְ וְכֶבֶד מִרְבוֹ וְקוֹל הַלֵּיל רֹעִים מִשְׁמִיעַ
 וְכֹאִים עֲלֶה מִן־הַצֵּל.

צוּנִי וְאֶפְרוֹשׁ מִפְּרָשִׁים עַל־פְּגֵי הַנֶּחֱלִי.
 רִיחַ הָאֲדָר זֹעֵף וְאֶת־הַגְּלִים הַעֲנִיפִים יִטְלַטֵּל וְשֵׁם לָהֶם
 הַמּוֹן קוֹל.
 הַגֵּן הַתְּנַצֵּל אֶת־כָּל אֲשֶׁר־לוֹ וְלַעֲת הַעֲרֵב הַיַּגֵּעַ בָּא קוֹל
 הַקְּרִיָּאָה מִתּוֹךְ־בֵּיתְךָ עַל־יַד הַחוּף עִם־בּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ.

ב

חיי למועד געוירי דמו לפרח - פרח אשר נתק עליה אקד
 או שנים מעתרת עליו הרבים ולא חוש לעולם אבדתו זאת
 לעת בוא רחוק האביב הקלים לשאל מעמו נדכה.

ענה למועד קץ געוירי דמו חיי לפני אשר אין-לו כל
 לחשוף אותו ליום יבא והוא דק מנחה פי יקריב את-נקשו
 מנחה קליל עם-כךד משא קל-מתקו.

ג

האם רק לְצִיצִים רַענָנִים חג מועד הקיץ ולא גם לְעֵלִים
יְבֻשִׁים וְלְפְרָחִים נוֹבְלִים?

האם רק עם-הַגִּלִּים הָעֵלִים יִהְיֶה מְזֻמָּר שִׁיר לָיִם?

האם לא יִשְׁמַע הַשִּׁיר גַּם עם-הַגִּלִּים הַנוֹפְלִים?

אֲבִי יִקַּר מְרַקְמוֹת בְּתוֹר־הִירִיעָה אֲשֶׁר נִצַּב מִלְּפִי עֲלִיָּה,

אֲבֵל הִנֵּה שָׁם גּוֹשֵׁי עֶפְרַיִם מִיְחֻלִּים גַּם-הִמָּה בְּדַמְמָה עַד-כִּי תִגַּע
אֲלֵיהֶם כַּף רִגְלִי.

מַעֲשֵׂים הַחֲכָמִים נִהְגְּדוּלָּים הַיּוֹשְׁבִים לְפָנַי אֲדוֹנֵי נְאוּתִי הַכֵּל

בְּחַר לוֹ לְקַחְתָּנִי בְּרוּעוֹתָיו וְנְאוּתִי עִם לְעֶבֶד לוֹ לְנִצַּחַת.

ד

הקיצוטי ואת-מכתבו מצאתי עם-הבקר.
 לא ארע את-אשר יאמר בו, כי לא ידעתי קרא.
 אנח-נא את-האיש החכם עם-ספריו, לא אפריע אותו
 מעבודתו, כי מי יודע אם יבין לקרא את-דברי המכתב.

הכה ואשימהו על-מצחי ואל-לבי אלתצהו.
 כאשר ידם הלילה והכוכבים יצאו לצבאותם אחד אחד
 אחד ופרשתיו בתיקי ואתכה דומם.
 העלים המתלחשים יקראו לי בקול, הורם הרעש וזמרנו
 ושבעת חכמי הכוכבים ירנו אותו מן-השמים.
 לא אוכל למצא את-אשר אבקש, לא אוכל להבין את-
 אשר חפצתי ללמוד, אבל המכתב הוא אשר הקרא לא יקרא
 הקל את-סבלוטי ואת-מחשבותי הפך לזמירות.

ה

מֵלֵא קִמְץ עֶסֶר יִכַּל לְהַעֲלִים מִמֶּנִּי אֶת־דְּבַר אוֹתוֹתֶיךָ לְעַת
אֲשֶׁר לֹא בִנְתִי לְרַעֲיוֹנָם.

עַתָּה חִכַּמְתִּי וְאֲנִי קָדָא אוֹתָם בְּכַל־דְּבַר וּבְכַל־עֲנִין אֲשֶׁר
הָיוּ נִסְתָּרִים מִמֶּנִּי לְפָנָיִם.

חֲרוֹתִים הֵם בְּכַל־עֲלֵה אֲשֶׁר לְפָרַח, גִּלִּים יִרְעֲמוּ אוֹתָם
מִתּוֹךְ קֶצֶף שִׁצְפָם, גְּבֻעוֹת מְנֻשָּׂאוֹת אוֹתָם מִמַּעַל לָהֶן עַל־פְּנֵי
רְאשֵׁי פִסְגוֹתֵיהֶן.

אֶת־רֹאשֵׁי הַפְּנִינִי מֵעֲמֹךְ עַד־כּוֹה, וְלִכֵּן קָרָאתִי אֶת־אוֹתוֹתֶיךָ
מֵעַקְלִים וְלֹא הִבִּינוּתִי לְמַחֲשָׁבוֹתָם.

ו

בְּאֲשֶׁר רְחוּבוֹת סְלוּלִים יֵאָבֵד דְרָכֵי מִמְּנֵי.
בְּמִים הֶרְחוּקִים וּבְתִכְלֵת הַשָּׁמַיִם אֵינְתוּ לְכַל-נְתִיב.
הַנְּתִיב מִתְפַּסֶּה בְּכַנְפֵי צַפְרִים, בְּנִגְהוֹת כּוֹכָבִים וּבְפִרְחֵי
מוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה לְחִלְיֹפוֹתֵיהֶם.
וְאֲנִי שֶׁאֵל אֶת-לְבִי: גִּיחַתוּ דָמוֹ עַד לְתִקְרַר הַנְּתִיב אֲשֶׁר
לֹא יִרְאֶה?

ח

הִיָּה נְכוּן, לְבִי, לְצֵאת מִזֶּה וּלְחֵתוֹר לְדַרְךְךָ! יִחְפוּ־נָא עֲד־
בוֹשׁ כָּל־אֲשֶׁר שׁוּמָה עֲלֵיהֶם לְחַכּוֹת.
כִּי־הִנֵּה שִׁמְךָ נִקְרָא בְּרִקִּיעַ שְׁמֵי הַבָּקָר.
אֶל־תַּחֲכָה לְאִישׁ!

תִּמְאֹת הַצִּיץ לְלַיְלָה וּלְטֶל, אָבֵל הַפְּרַח אֲשֶׁר פָּרַח צֶעַק
לְקִרְאֵת חֹפֶשׁ וְאוֹר.
בְּקַע אֶת־סִגְוֹרְךָ, לְבִי, וְצֵא!

אחוזתני בְּיָדִי וּמִשְׁכַּתְנִי אֵלַיךָ לְיָמֶיךָ וְהוֹשַׁבְתִּי בְּמוֹשָׁב
הַמַּעֲלָה לְעֵינַי קִלְ-הָאָנָשִׁים, עַד-נִקְלַמְתִּי וְלֹא עָמַד בִּי כַח לָנוּעַ
וְלָלַכְתְּ בְּדַרְכֵי אָנִי. וְאֲנִי פוֹסֵס עַל-הַסַּעֲפִים וְכוֹשֵׁל בְּכָל-מִדְרָךְ
כִּי בִגְלִי, מִן אֲדָרוֹךְ עַל-קוֹץ אֲשֶׁר לֹא כִרְצוֹנִם.

וְעַתָּה לְמוֹעֵד קָץ הִנֵּה חִפְשֵׁי אֲנִכִּי
כִּי הִקְצַף, תִּף הַגְּדוּפִים רָעַשׁ וּמוֹשְׁבֵי הַשֶּׁכֶן לְעַפְרָה.
וְנִתְיַבֹּתִי בְּרוּשׁוֹת פְּתוּחוֹת לְפָנַי.

מִלֵּאוּ כִנְפֵי אֶת-תְּשׁוּקָתִי לְשָׁמַיִם.
אֲאַרְחֶנָּה לְחֶבְרָה עִם-הַכּוֹכָבִים הַמְחַפְרָצִים בְּחִצּוֹת הַלַּיְלָה
וּבִתְהוֹמוֹת הַצִּלְדִּים אֶטְבוֹר.

דְּמִיתִי אֶל-עֵבִי תַקִּיץ מְרִדְפֵי הַסַּעֲרָה, אֲשֶׁר יִשְׁלִיכוּ מַעֲלֵיהֶם
כְּתַר זֶהָבִם וְכִמוֹ חֶרֶב יִתְלוּ אֶת-יַמְד הַרְעַם עַל-שְׂרָשְׁרוֹת הַבְּרָק.
בְּחִדְוֹת נוֹאֵשׁ אֲרוּץ עַל-פְּנֵי נִתְיַב הָאָבָק אֲשֶׁר לִנְקָלָיִם:
הוֹלֵךְ אָנִי וְקָרֵב בְּאַחֲרִיתִי אֶל-שְׁלוֹם בְּרִכְתָּהּ.

הַנֶּלֶךְ מוֹצֵא אֶת-אִמּוֹ אַחֲרֵי עֲוֹנוֹ אֶת-חֵיקָתָהּ.

יא

רק לשימני ללעג מענדני את-שרשרת עדיי הלזו.
 מדי הייתה על-צנארי תפצפצני ומדי התאמצי להתיקה
 מעלי תחנק לי.
 תלחץ את-גרוני ואת-זמרתי תכבש בלועי.

לו רק נכלתי לתתה לך על-ידך, אדוני ביעתה נצלתי.
 קסר-נא אותה מעלי ותמורתה תקשנני בעשרת פרחים
 אליך, כי-נכלמתי לעמוד לפניך בעוד שרשרת אבני היקר היא
 על-צנארי.

יב

בְּמַעֲמָקִים מִתַּחַת שֶׁטֶף הַיּוֹמָנָה מֵהִיר וּבְהִיר כֵּלָו וּמִלְמַעְלָה
 גִּשְׁקָף הַחוּץ הַתָּלוּל וְהוּא אֵיִם וְקוֹדֵר.
 וּבְקַעוֹת שְׁחוּרוֹת מְרַב יַעֲרִים וּבְקַעוֹת מְרַב נְחָלִים מְקִיפּוֹת
 אוֹתוֹ סָבִיב סָבִיב.

וְגוֹבֵינְדָה הַנְּבִיא הַגְּדוֹל לְעֵרַת הַשִּׁיקִים יֵשֵׁב עַל-פְּנֵי הַסֵּלַע
 וַיִּקְרָא בַסְּפָרִים, אָז יִגַּשׁ אֵלָיו רְגוּ-נֵת תְּלַמִּידוֹ, וְהוּא אִישׁ גָּא
 בְּעִשְׂרוֹ, וַיִּשְׁתַּחֲו לְפָנָיו אַרְצָה וַיֹּאמֶר: „הִנֵּה הִבְאֵתִי עִמִּי אֶת-
 מִנְחָתִי הַדִּלָּה וְהִיא נִקְלָה מִקְחָתְךָ אוֹתָהּ מִיָּדִי.
 וּבְנִבְרוֹ שֵׁם לְפָנָיו שְׁנֵי צַמִּידִים עֲשׂוּיִם זָהָב וּמְמָלְאִים
 בְּאַבְנֵים וְקָרוֹת.

וְהַנְּבִיא הַנִּיץ אֶת-הָאֶחָד מֵהֵמָּה וַיִּצְמִידֵהוּ אֶל-אַצְבָּעוֹ סָבִיב
 וְהָאֲבָנִים הַיְקָרוֹת יָרוּ עַל-סִבְיָבוֹתָן חֲצֵי אוֹר.
 פְּתָאֵם שָׁמַט מִיָּדוֹ וַיִּתְגַּלְּגַל בַּמּוֹרָד נִיפּוֹל אֶל-תּוֹף הַמַּיִם.
 וְרְגוּ-נֵת קָרָא: „אוֹיְהוּ” וַיִּקְפּוֹץ אַחֲרָיו אֶל-תּוֹף הַנְּחָל.
 וְהַנְּבִיא שָׁם עֵינָיו בַּסְּפָרוֹ, וְהַמַּיִם תָּפְסוּ אֶת-אֲשֶׁר נָנְבוּ
 וַיִּסְתַּיְרֵהוּ וַיִּשְׁטְפוּ לְדַרְכָּם.
 וְאוֹר הַיּוֹם חָלַף וְרְגוּ-נֵת שָׁב אֶל-נְבִיאָו וְהוּא עִיף וְהַמַּיִם
 נוֹזְלִים מִמֶּנּוּ.

והוא שאף בכבודות מקצור נשמה באפו ניאמר: "הן לא
?בצר ממני למצא אותו לו רק תורני את-המקום אשר-שם נפל".
והנביא הגיף את-העמיד הנשאר וישליכו המימה ניאמר:
"שם הוא".

יג

הֲלֵךְ וְנוֹעַ-זֶּה יִקְרָא: מֵצֵא אוֹתָךְ בְּכַל-רִגְעַ,

אֵתָהּ הֲרַע לְמַסְעֵי

הַזֶּה זֶה יִקְרָא: זָמַר לְפִי מִהֲלֵךְ קוֹל צִעְדֶיךָ.

וְזֶה אֲשֶׁר גִּשְׁמַת אִסְףָּה נֹגַעַת בּוֹ לֹא יֵלֵךְ אִט בְּחִסּוֹת צֵל

שָׁחוֹף.

אֶת-מַסְדָּשׁוֹ בְּאִפְסֵד-דָּאָהָה יִפְרֹשׁ אֶל-פְּנֵי הָרוֹם וְעַל-פְּנֵי מַיִם

זֹעֲפִים יִרְכָּב.

וְזֶה אֲשֶׁר אֶת-שְׁעָרָיו יִפְשַׁק לְרִוְחָהּ וְיִצְעַד לְדַרְכּוֹ לְבִטָּח

וְקַבַּל אֶת-בְּרִכַּת שְׁלוֹמָהּ.

לֹא יִפְגַּר לְעִמּוּד תַּחְתּוֹתָיו לְסַפּוֹר אֶת-שְׁלָלָו אוֹ אֶת-אֲשֶׁר

אָבַד לוֹ. לָבוֹ בּוֹ יִבֶּה אֶת-הַתֵּף לְקוֹל לְכַתּוֹ, כִּי-זֶה יִקְרָא: הֲלֵךְ

עִמָּךְ צֵעַד בְּצִעְדֵךְ.

אֵתָהּ הֲרַע לְמַסְעֵי

יד

הֲלֹמִי בְּקֶל־הַנְּבָחַר בְּאַרְץ הַזֹּאת בּוֹא יְבוֹא מִנְדָּךְ לִי – כִּי
 לָקַח פְּצִית אֶת־פִּיךָ אֵלָי. 17
 לָכֵן יְנוּצֵץ אוֹרְךָ בְּתוֹךְ דְּמַעוֹתַי.
 יִרְאֵתִי מִהֵיֹת נְהוּג בְּיַד אֲחֵרִים, מִן אַחֲסִיא אוֹתְךָ בְּתַפְלוֹתֶךָ
 אֵלָי בְּאַחַת מִפְּנוֹת הַדְּרָכִים לְהֵיֹת לִי לְמַנְהֵג.

אֶתְהַלֵּךְ בְּקִשֵׁי עָרְפִי עַל־דְּרָכֵי אָנִי עַד־אֲשֶׁר אֲנַלְתִּי הַגְּדוּלָּה
 תְּבִיאֶךָ עַד לְדַלְתִּי.
 כִּי אֶת־פִּיךָ פְּצִית אֵלָי אֲשֶׁר חֲלַמְתִּי בְּקֶל־הַנְּבָחַר בְּאַרְץ
 הַזֹּאת בּוֹא יְבוֹא מִנְדָּךְ לִי.

טו

שִׁפְתֶיךָ שָׁקָה בְּרוּרָה, אֲדוּגִי, אֶף לֹא־בֵן שִׁפְתֵי אֱלֹהֵי אֲשֶׁר
יְדַבְּרוּ בָךְ.

מִבֵּין אֲנֹכִי אֶת־שִׁפְתֵי כּוֹכְבֶיךָ וְאֶת־דַּמְמַת עֵצֶיךָ.
יֹדַע אֲנֹכִי כִי־לִבִּי שֶׁאֵף לְהִפְתֹּחַ כָּמוֹ קֶרֶחַ, כִּי־תִי רוּוֹ
נִפְשָׁם עַל־שִׁפְתֵי מַעֲזָן נִעְלָם.

זְמִירוֹתֶיךָ כָּמוֹ צִפְרִים מֵאֲרִיז־שֶׁלֶג נִכְרָזָה עֲפוֹת אֵלַי לְבַעֲבוֹר
בְּנֵה אֵת קִנְן בְּתוֹךְ לִבִּי לַעֲת הַיִּסּוֹן אֲשֶׁר לָהֶן וְאֲנִי מִתְעַנֵּג וּמְחַכֶּה
אֶל־מוֹעֵד הַשָּׁנָה הַמְּבֹרָךְ.

טז

הם ידעו אֶת־הַדֶּרֶךְ וַיֵּלְכוּ לְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ לְאַרְךָ הַרְחוֹב הַמָּדָר
 וְאֲנִי הִלַּכְתִּי הַחוּצָה לְקִרְאֵת הַלַּיְלָה, פִּי־הִיִּיתִי נִבְעָר מִכָּל־דַּעַת.
 לֹא הִיִּיתִי לְמוֹד לְמַדִּי לְבַעֲבוֹר יָרָא אוֹתָךְ בְּחֻשְׁקָה, לְכֵן
 בָּאתִי עַד לְמוֹנוֹת דַּלְתֶךָ לְחַמֵּי בְּפִתַע פְּתָאם.
 הַחֲכָמִים יִסְרוּנִי וַיְצוּנִי לְלֶכֶת מִזֶּה פִּי־לֹא בָאתִי דֶרֶךְ הַרְחוֹב.
 פְּגִיתִי לְלֶכֶת וְאֲנִי נוֹאֵשׁ, אֵךְ אַתָּה הַתְּנוֹקֶת בִּי בַעַז וְקוֹל
 גְּדוּפוֹתֶם הַלֶּךְ וְתוֹק מִיּוֹם לַיּוֹם.

יז

הבאתי עמי את־מנוחת הקרש אשר־לי מקרב ביתי ואקרא:
„באג, בני, ואני אאיר לְכֶם את־שבי־לְכֶם!“
והפִּלֵּה עוד חשך בְּשׁוּבִי ואת־הרחוב עֹבְתִי לְדַמְמָתוֹ,
ואקרא: „האירי את־לי האשׁוּ כי מנוחת הקרש אשר־לי מתגולגלת
שְׁבוּרָה עַל־פְּנֵי הָעֵפֶר.“

יח

לא-לא לָכֶם היא שומָה לְפִתּוֹחַ אֶת־הַצִּיצִים וּלְהַפְקֵם לְפִרְחִים.
הַגִּיעוּ אֶת־הַצִּיצִי, הַכּוּהוּ, אֶךְ נִבְצְרָה מִכַּחֲכֶם לְחַיּוֹת מִמֶּנּוּ
פְּרַח.

וְאִם תִּגְעוּ אֲלֵיו־תִּשְׁקֹצוּהוּ, אֶת־נִצְתּוֹ תְּבוֹסְסוּ לְחַלְקֵיהָ
וּפְזוֹתֶם אוֹתָם עַל־פְּנֵי עֵפֶר הָאֲדָמָה.
אֶךְ צְבָעִים לֹא יֵרְאוּ וְרִיחַ לֹא יָבוֹא.
אוֹיְהוּ! לֹא לָכֶם היא שומָה לְפִתּוֹחַ אֶת־הַצִּיצִים וּלְהַפְקֵם
לְפִרְחִים.

וְנָה אֲשֶׁר לוֹ היא שומָה לְפִתּוֹחַ אֶת־הַצִּיצִי הֵן עָשָׂה יַעֲשֶׂה
אֶת־מְלַאכְתּוֹ וְהִיא קָלָה כְּקָה.

אֶת־עֵינֵינוּ יִתֵּן בּוֹ-וּמִיץ הַחַיִּים זָרִם בְּתוֹךְ גִּידָיו.
לְנִשְׁמַת רוּחַ אֶפּוֹ יִפְרֹשׁ הַפֶּרַח אֶת־כַּנְפָיו וַיַּחֲפוּז לְקִרְאֵת
הַרוּחַ.

וּצְבָעִים יִפְרָצוּ כְּמוֹ תְּשׁוּקוֹת מִן־הַלֵּב וְהַרִיחַ יִגְלֶה סוּד מִתּוֹק.
וְנָה אֲשֶׁר לוֹ היא שומָה לְפִתּוֹחַ אֶת־הַצִּיצִי הֵן עָשָׂה יַעֲשֶׂה
אֶת־מְלַאכְתּוֹ וְהִיא קָלָה כְּקָה.

יט

אֶת־הַלּוֹט הָאֲחֵרוֹן אֲשֶׁר גִּשְׁאֵר אַחֲרֵי חֲמַס הַחַרְף קָטַף
 סוּדָס הַגִּנָּן מִחוּץ הַבְּרָכָה אֲשֶׁר־לוֹ נִלְחַף אֶל־שַׁעַר הַהִיכָל לְמַכּוּר
 שָׁם אֶת־הַפָּרַח לְמַלְךְ.

וְאִישׁ עָבַר בְּדַרְךְ מִצָּא אוֹתוֹ בְּלִכְתּוֹ וַיְדַבֵּר אֵלָיו וַיֹּאמֶר:
 „שֹׂאֵל אֶת־שִׁכְרְךָ בְּמַחִיר הַלּוֹט הָאֲחֵרוֹן וְאַתְּנָה—וְאֲנִי הַגִּנִּי לְהַקְרִיב
 אוֹתוֹ אֲשֶׁכֶּר לְבוֹדְהָא“.

וְסוּדָס עָנָה וַיֹּאמֶר: „אִם תְּשַׁלֵּם לִי מִשָּׁה זָהָב—וְהָיָה זֶה
 לְךָ“.

וְהַחֲרָף שָׁלַם כְּדָבָרוֹ.

וְהַמַּלְךְ יָצָא בְּרַגַע הַזֶּה חוּצָה וַיִּתְּאוּ אֶל־הַפָּרַח לְקַנּוּתוֹ, כִּי
 הוּא בְּדַרְךְ לְלִכְתּוֹ עַד־לְפָנַי אֲדוֹנָי בּוֹדָהָא וּבְלָבוֹ אָמַר: „אָכֵן טוֹב
 אֲעֲשֶׂה כִּי־אֲנִי לְכַנְלֵי אֶת־הַלּוֹט אֲשֶׁר פָּרַח בַּחַרְף“.

וּבְאָמֹר הַגִּנָּן כִּי נָתַן יִתְּנֵנוּ לוֹ מִשָּׁה זָהָב בְּמַחִירוֹ וַיַּעַן
 הַמַּלְךְ וַיֹּאמֶר אֲשֶׁר נָכוֹן הוּא לָתֵת עֲשֶׂרָה מִשָּׁה, אִיִּלָּם הַחֲרָף כָּפַל
 אֶת־הַמַּחִיר וַיֹּאמֶר לָתֵת פִּי־שָׁנַיִם בָּזָה.

וְהַגִּנָּן הָיָה אִישׁ כִּי־לִי וַיִּקַּו בְּלָבוֹ לְקַחַת שְׁבַע־עִתִּים כָּכָה מִיַּד
 זֶה אֲשֶׁר בְּגִלְלוֹ מִתְּעַשְׂקִים פֹּה עַל־אֲדוֹת הַמַּחִיר וַיִּשְׁתַּחֲוֶה וַיֹּאמֶר:
 „אֶת־הַלּוֹט הַזֶּה לֹא אוּכַל לְמַכּוּר“.

בְּתוֹךְ הַצֵּל הַמִּתְחַרֵּשׁ אֲשֶׁר בְּיַעֲרַת הַמִּנְגוּ מַעֲבָר לְחֹמַת
הַעִיר עֲמַד סוּדָס לְפָנַי בּוֹדָהּ אֲדוֹנָי וְתִהי דְמַמַּת הָאֵהָבָה רִבְצָת
עַל-שִׁפְתַי בּוֹדָהּ וּמְנוּחַת שְׁלוֹם הָאֵיךָ מֵעֵינָיו כְּמוֹ שַׁחַר טְבוּלָה
טַל-סְתוּ.

וְסוּדָס הַבֵּיט אֶל-פָּנָיו וְאֶת-הַלֹּט הַגִּית לְרַגְלָיו וְאֶת-רֵאשׁוֹ
הַשָּׁח עַד לְעַפְר.

וּבּוֹדָהּ הָאִיר אֶת-פָּנָיו בְּשַׁחֲקֵי תַמִּים וַיִּשְׁאַל: „מִה-שְׂאֵלְתָהּ,
בְּנִי?”

וְסוּדָס קָרָא וַיֹּאמֶר: „אֶת-פְּנֵעַ רַגְלֶךָ הָאֶחָרֹן שְׂאֵלְתִי.”

כ

שימני למשוררך, לילה, הוי לילה פסוי צעיה!
הנה רבים ישבו בצלך באין-אמר דורות שלמים – תגני
ואהי לפה לשיריהם.
אספני אל-רכבך אשר אופנים אין-לו והוא באפס רעש
יחפו מעולם ואל-עולם, אתה המלך בהיכל העת, אתה השחור
והנאנהו!

רבים באו כמתגנבים אל-תוף הצרותיה ורחם בקרבם שאל,
והם הלכו בקרב ביתך אשר מנורה אין-לו ויבקשו מענה.
ורבים יש אשר פלח אותם חז-התודה ביד בלתי-נודע
ותפרוצנה מלבם החוצה ומירות עליות וזועזעו את-החשכה עד-
היסוד בה.
והנשמות הערות האלה מביטות משתאות אל-אחד הכוכבים
ומשתוממים אל-האוצר אשר מצאו פתאם.
שימני למשוררם, הוי לילה, למשורר הממתך אשר אין
לה חקר.

כא

מִי־יִתֵּן וּמִצְאֹתַי יוֹם אֶחָד אֶת־הַחַיִּים אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי וְאֶת־
הַתְּדוּנָה הַמְּסַתֶּמֶת בְּחַיִּי, אֶף־כִּי עוֹז הַיָּמִים אֶת־נַתִּיבֵי נִשְׁתַּחֲוֹתוֹ
אוֹתוֹ בְּעֶפְרָן נְאֻלָּח.

רַק לְחַלְקִים נִגְלוּ אֵלַי, רוּחַ קָל, קֶלֶף עָלַי נִקְנָה נִשְׁמָה
לְמַחְשְׁבוֹתַי רֵיחַ נִיחוּחַ לָרַגַע אֶחָד.

מִי־יִתֵּן וּמִצְאֹתַי יוֹם אֶחָד אֶת־הַתְּדוּנָה אֲשֶׁר מֵחוּץ לִי הַשְׂכָּנָה
מַעֲבֵר לְגִבּוֹל הָאוֹר – וְעַמְדַתִּי בְּתוֹךְ הָעֲזוּבָה הַשׁוֹטֶפֶת אוֹתִי אֲשֶׁר
שָׁם יִרְאוּ קַל־הַדְּבָרִים כְּרֵאוֹת אוֹתָם יוֹצְרָם.

כב

בְּקֶרֶת הַסֵּתוּ הַזֶּה נִלְאָה מִכְבֵּד אֹר, וְאִם הוֹלְכִים שִׁירִיד
הַלִּיד וְרַפָּה הַלִּיד וְיִגַע תִּן-לִי אֶת-חֲלִידָךְ כִּמְעַט רָגַע.

אֲחֻלָּ-נָא בּוּ כְּלָ-אֲשֶׁר יִהְיֶה הַרוּחַ בִּי – רָגַע אֲרִבִּיצָהוּ
בְּחִיקִי, רָגַע אָנַע בּוּ בְשִׁפְתַי, רָגַע אֲנַח אוֹתוֹ לִימִינִי עַל-פְּנֵי הַדָּשָׂא.

אִוְלָם בָּבֶא דְמַמַּת הָעָרִב הַנְּאֻדְרָה אֶלְקֻט־לִי מְרָחִים וְאֶעֱנֹד
אוֹתָם לוֹ לְעֵטְרַת וְאֶמְלֵא אוֹתוֹ בְּרִית נִיחוּת; אֶקְרַע וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לוֹ
בְּהַעֲלוֹתִי אֶת-הַמְּנוּרָה.

פִּי בְלִילָה אָבֵא אֶלֶיךָ לְהַשִּׁיב לְךָ אֶת-חֲלִידָךְ.
וְאִתָּה תַחֲלֵל בּוּ אֶת-נְגִינַת תְּצוֹת הַלִּילָה לְעַת אֲשֶׁר הִירַח
הַעֲלָה מִתְהַלֵּךְ לְבָדוּ בִינּוֹת לְכֹכְבִים.

כג

רוח המשרר מרחף ומרקד על-פני גלי החיים בינות
לקולות הסער והמים.

ועתה כי בא השמש והשמים הקוררים נטוים על-הים
כעמפעים נטוים על-עין עיפה, הנה-זה בא מועד אשר ינח העט
מתחת כף-היד נאשר יתן למחשבות לרדת אל-קרקע התהום
אשר לסוד העולמים בקרב הדממה הלזו.

כה

צפור הבקר מזמרת.

אי-מזה באה לה השמועה על-דבר הבקר בטרם הבקר
 יעלה ובעוד נחש הליקה מחזיק את-השמים בין-טבעות כבלי
 השחורים והקרים?

הגידי לי, צפור הבקר, איך-זה מצא ציר המזרח את-
 נתיבו אל-תוף חלומך בליקה. הכפול הזה אשר לשמים ואשר
 לעלים?

לא האמינה לך הארץ בקראך: "השמש הגה בדרךך, איך
 ליקה עוד".

הוי, כל-ישן, הקיצה!

חשוף את-מצנחך בחכותך אל-ברכת האור הראשונה נרן
 עם-צפור הבקר בקדות אמונה.

כו

הַאֲבִיּוֹן הַיּוֹשֵׁב בְּקִרְבִּי וְשֵׂא אֶת-כַּפָּי הַצְּנוּמוֹת אֶל-הַשָּׁמַיִם
 הַדִּיקִים מְכוּכָבִים נִינְעַק בְּאָנִי הַיְלִיָּה בְּקוֹלוֹ הַרְעֵב
 וּתְפִלּוֹתָיו הִיוּ אֶל-הַחֹשֶׁקֶה הַעֲנֹתָ, וְהִיא רַבְצָה כְּמוֹ אֱלֹהִים
 כּוֹשֵׁל בְּתוֹךְ שָׁמַיִם שׁוֹמְמִים אֲשֶׁר לְחֻקֹּת אוֹבְדוֹת.
 קוֹל מִשְׁאֵלוֹתָיו הַתְּנַזְּלֵל בְּסַעֲרָה מִסְּבִיב לְתַהוֹמוֹת אִידוֹ
 וְנִהִי כְּצַפּוֹר מִתְּנַפְּחֵת אֲשֶׁר תִּקְרַף אֶת-קַנְזָה הַרִיק.

אָבֵל כַּאֲשֶׁר הַשְׁלִיךְ הַבְּקָר אֶת-עֲגוּלוֹ אֶל-שֵׁשֶׁת הַמְּנוֹרָה, קִפֵּץ
 הַאֲבִיּוֹן הַיּוֹשֵׁב בְּקִרְבִּי וַיִּקְרָא:
 "בְּרוּךְ אָנֹכִי כִי הַיְלִיָּה הַחֲרַשׁ לֹא שָׁמְעָנִי – וְכִי אוֹצְרוֹתָיו
 הִיוּ דִיקִים".

וַיִּקְרָא: "הוֹי חַיִּים, הוֹי אוֹר, מַה-נְּחַמְנִים אַתֶּם! וְנִחְמְנָה
 גַּם הַחַדְוָה אֲשֶׁר לְעַתְּ-קֶץ הַכִּירָה אֶתְכֶם!"

כו

על-שפת הגנגס התפלל סנטן את-תפילותיו והנה-זה ברהמיני
 לבוש קרעים נגש אליו ויאמר: „הושיעני, כי עני אנכי“.
 וסנטן אמר: „קערת הנדבות אשר בידי זה כל-רכושי, כי
 כל-אשר היה לי נתתי לאחרים“.
 והברהמיני הוסיף ויאמר: „אבל אדוננו שינה נראה אלי
 בחלום היללה ויעצני לבוא אליך“.
 וסנטן זכר פתאם כי מבין-חלוקי אבני הנחל לקט אבן
 אחת יקרה אשר אין-לה ערוף ויטמנה בחול, כי אמר: אולי
 דרושה תהיה לאיש.

או הראה את-הברהמיני את-הנקום, וישתאה האיש ויבך
 ויחפר את-האבן משם.
 והברהמיני ישב על-פני האדמה ויחשב מחשבות עד-בא
 השמש אל-מאחרי העצים ורעי הפרות שבו עם-בהמתם.
 אז קם ויבא לאטו אל-סנטן ויאמר: „אדוני, תן-לי חלק
 קטן מן-העשר הלו אשר יבזו לעשר מלא כל-הארץ“.
 ואת-האבן היקרה השליך המימה.

כח

מועד על-מועד באתי אל-פתח שעריך ואשא את-ידי ואשא
הלוף ושאל וארב מיום ליום.

ואתה נסת, תת והוסף, תת והוסף, פעם במדה ופעם בפמע
פתאם מלא חפנים.

ואני לקחתי הרבה והרבה נשמט מידי ארצה, הרבה החזקתי
ככפי, והוא כבד, והרבה עשיתי לכלי משחק לי ושברתי אתרי
אשר הלאני, ערפי שברי מתנותיך ואוצרותיהן רבו עד-לכלי
הספר ויכסוף ממני, והתחלתי באין-קץ הוגיעה את-לבי.

קח, הוי קח – זה-היה עתה קול קריאתי.

נפץ את-כל-אשר בקערת האביון הלך, פבה את-המנוחה
אשר לשומר החצוף הזה; החזק בידי, הרימני מגל מתנותיך
אשר עורגו הלך ונדל ונשאני עד-הנצח הערם אשר עמד
בבדידתך.

כט

הוֹשַׁרְתִּי עִם-אֱלֹהִים אֲשֶׁר אַחֲרֵיהֶם לְצֵאת מִן-הַמִּשְׁחָק רִיקָם.
יְדַעְתִּי כִּי-לֹא לִי הוּא לְמַצָּא שְׂלֵל אוֹ לְעֹזֹב אֶת-הַמִּשְׁחָקִים.
אֶתְנַפֵּל אֶל-תּוֹךְ הַשִּׁבְלֹת, וְלֹא גַם אֲדַע כִּי אֶטְבַּע בְּמִצּוֹלָה.
אֲשַׁחֵק אֶת-מִשְׁחָק אֵינִי.

אֶת-כָּל-אֲשֶׁר בְּרִכּוּשֵׁי אֶתֶן כֶּסֶף לְמִשְׁחָק וּבִבְאֹד לִי אֲגֹרְתִי
הָאֲחֵרוּנָה וְנִתְתִּי גַם אֶת-נַפְשִׁי בּוֹ, אוֹ-אֲזַן וְאֶרְאֶה פֶתָאֵם כִּי מִצָּאתִי
שְׂלֵל עֵקֶב אֲשֶׁר אֲבַדְתִּי תִהְיֶה שְׁלָמָה.

5

שְׁחֹק מְשׁוּבוֹת הַשְּׂמֵרָה עַל-פְּנֵי הַשָּׁמַיִם בְּהַלְבִּישָׁה אֶת-לְבִי
 קְרָעִים וְתִשְׁתַּחֲוֶה הַחוּצָה אֶל-תּוֹךְ הַקְּחוּבוֹת לְשֵׂאל נְדָבוֹת.
 וְהוּא הַלֵּךְ מִפְּתַח אֶל-פְּתַח, וַיִּשְׁאַשֶּׁר קַעֲרָתוֹ כַּמַּעַט הַיְקִיָּה
 מִלְּאָה, אֲזוּ בָאוּ עָלָיו שׁוֹדְדִים וַיִּשְׁדּוּהוּ.
 וַיֵּצֵא קֶץ הַיּוֹם הַכָּבֵד בָּא עַד-לְשַׁעֲרֵי הַיְכָלָהּ נִיט אֶלְיָהּ
 אֶת-קַעֲרָתוֹ הַדְּלָה, וְאַתָּה בָּאתְךָ וְתַפְשִׁתְךָ בְּיָדוֹ וְהוֹשַׁבְתָּ אוֹתוֹ עַל-
 בֶּסֶס מְלִכּוּתָהּ לְיַמִּינָהּ.

לא

"מי בכם האיש אשר ישים לנפשו את-החוק לכלכל את-
הרעבים?" ככה שאל בודהא האלהים את-הדבקים בו בהיות
רעב כבד בשונוסטי.

ורטנקר האיש הסוחר בכספים הוריד את-ראשו לארץ.
ניאמר: "רב מדי כל-רכושי ידרש לבעבור כלכל את-הרעבים."
ויסן שר צבא המלך אמר: "בכל-נפשי היתי נותן את-
דמי כל-חיי, אף בביתי אין-די מאכל".

ודהרמפל אשר כברות אדמה רבות היז לו לנחלה אמר
באנחה: "יגן הרזון כמו-שד את-שדותי כליל עד-ההריבם, לא
אדע במה אשלים עתה את-מסי המלך".

או קמה ספריה בת הנזיר הרש.
ותשמחו ארצה לפני כל-העדה וסען בעגנה ותאמר: "אנכי
אאכיל את-הרעבים".

והאנשים מסביב קראו פי-השתאו מאד ולא האמינו ויאמרו:
"איך תהיה כזאת! במה תוכלי לנחל לעשות את-נדרך זה?"
וספריה אמרה: "כי אנכי העניה מפלכם פה, ולכן זה כחיי.
הגה אסמי ומגורומי בכל-בית יבית מבתיכם".

לב

אֶת־מַלְכִי לֹא יִדְעָתִי, וְלִכֵּן בְּדַרְשׁוֹ מִמֶּנִּי אֶת־מָסוֹ הַשְּׂאֵתִי
 אֶת־נַפְשִׁי כִּי אֶתְחַבֵּא וְלֹא אֲשַׁלֵּם אֶת־חֻבִּי.
 וְאֲנִי בְרַחֲמֵי כָפְעִים־בְּפַעַם וְאֲשׁוּב וְאֶבְרַח מֵאַחֲרֵי כָל־עֲבוֹדַת
 יוֹמִי וְכָל־חַלּוּמֵי בַלְיִילוֹת.
 אֲךָ פָקַדְתוֹ רָדְפָה אֲחֲרָי עִם־כָּל־נַשְׁמַת רֵיחַ אֲשֶׁר שְׁאַפְתִּי
 אֶל־קִרְבִּי.
 כָּכָה יִדְעָתִי לְנִכּוֹן כִּי נִוְדַעְתִּי לוֹ הֵיטֵב וְכִי לֹא נֹתֵר
 מְקוֹם לִי אֲשֶׁר אִמַר עָלָיו: לִי הוּא.
 וְעַתָּה הִנֵּה זֹאת כָּל־תְּאוֹתַי לְהַנִּיחַ לְרַגְלֵי אֶת־כָּל אֲשֶׁר
 לִי לְבַעֲבוֹר אֲמַצָּא לִי הַמְשַׁפֵּט לְהִיּוֹת מְקוֹם לִי בְקִרְבִּי מִמְלַכְתּוֹ.

לג

כְּאֲשֶׁר הָיָה עִם-לְבִי לְיִצְחָר אוֹתָהּ, לְהִיּוֹת צְלִמָּה צְלָם חַי
 לְבִי אָדָם לְהַשְׁמַחֵת לוֹ, הַבֹּאֲתִי עִמִּי אֶת-הַחֲמָר אֲשֶׁר לִי וְאֶת-
 חֲמָדוֹת מִשְׁאֲלוֹתִי וְאֶת-תְּרֻמִּית דְּמִיּוּגִי הַכּוֹזֵב וְאֶת-תַּעֲתָעֵי הַלּוּמוֹתָי.
 כְּאֲשֶׁר שְׁאַלְתִּי מֵעַמָּה לְיִצְחָר מִקְרֵב חַי אֶת-צְלָם לְבָהּ
 לְאַהֲבָה אוֹתָהּ, הַבֹּאֲתָ עִמָּה אֶת-אֲשֶׁה וְאֶת-תְּקַפָּהּ וְאֶת-אֲמִתָּהּ וְאֶת-
 יְקַעְתָּהּ וְאֶת-שְׁלוֹמָהּ.

לד

„מִלְכִי“, דָּבַר עֲבַד הַמֶּלֶךְ לְאֹדוֹנוֹ בְּבֹאוֹ אֵלָיו לְגִלוֹת אֶת־
אֲדוֹנוֹ – „לֹא הוּאִיל נְרוֹטָם הַקָּדוֹשׁ לְבַקֵּר בְּהִיכַל מְקֹדֵשׁ הַמֶּלֶךְ
מְעוֹדוֹ וְעַד־כַּה.“

„אֶת־תְּהִלַּת אֱלֹהִים יִזְמַר תַּחַת הָעֵצִים בְּרַחוּבוֹת עַל־פְּנֵי
חוּץ וְהַמְקֹדֵשׁ רִיק מִמַּתְפַּלְלִים.“

„כִּלָּם יֵאֲסֹפוּ עָלָיו מִסְכִּיב בְּדַבְרֵי־ם עַל־הַלוֹט הַלְבָּן, וְאֶל־
כַּד הַדְּבִשׁ הַמְזוּהָב לֹא יִשִּׁימוּ לֵב.“

וְהַמֶּלֶךְ בָּרְגוֹ לְבוֹ הַלֶּךְ אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר־שָׁם נְרוֹטָם יוֹשֵׁב
עַל־פְּנֵי הַדָּשָׁא.

וַיִּשְׁאַלְהוּ וַיֹּאמֶר אֵלָיו: „אֲבִי, לָמָּה נָטַשְׁתָּ אֶת־הִיכְלִי עִם־
יָצִיעַ הַזֶּהָב אֲשֶׁר־לוֹ וּבַחֲרַת לְשִׁבְתָּ בַחוּץ עַל־פְּנֵי הַחוּץ לְבַעֲבוֹר
הַטֶּף לְאַהֲבַת אֱלֹהִים?“

וְנְרוֹטָם עָנָה: „יַעַן אֵין־אֱלֹהִים בְּהִיכְלֶךָ.“

וּפְנֵי הַמֶּלֶךְ רָעְמוּ וַיֹּאמְרוּ: „הִינְדַעְתָּ כִּי עֲשָׂרִים רְבּוֹא כֹכַר
זָהָב הוּצְאוּ לְבִנְיָן־הַפְּלֹאוֹת הַזֶּה מַעֲשֵׂה מַלְאָכַת אֱמֶן וְכִי קִדְשׁוֹ
אוֹתוֹ לְאֱלֹהִים עַל־פִּי כָל הַזִּקְקָה וְעַבּוּרַת הַקִּדְשׁ?“
וְנְרוֹטָם אָמַר: „אֲכֵן יְדַעְתִּי, כִּי־הִנֵּה הִיָּה דָבַר הַבְּנִיָּה בַעֲנַת

שרפת הבתים, בשנה אשר אלפי בני עמך באו להתדפק על-
 דלתותיך לבקש מעמך עזרה ולריק.
 ואליהם אמר: "הנה היצור הדל הזה אשר נבצרה ממנו
 לתת גג וחסות לאחיו, וזה אמר לבנות בית לי!"
 "ומחת העצים בתוך רחובות על-פני חוץ בחר לו אז את-
 מקומו עם-בני האדם יחדו אשר גג וחסות אין להם.
 "ושקוץ הזהב הלו אשר הקימות ריק ואין-בו דבר מלבד
 עב ענן הגאווה".
 והמלך קרא בתרון אפו: "עזוב את-ארצי"
 והקדוש ענה במנוחה: "אמנם כן, הגלגל נא פאשר הגלית
 את-אלהי".

לה

התצוֹצְרָה מתגולֵּלֶת בְּעֵפֶר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה.

הָרוּחַ יִגַע, הָאוֹר מֵת.

הוּי לַיּוֹם הָרָעוּ!

בָּאוּ, אֲנָשֵׁי־מִלְחָמָה, הִבִּיאוּ עִמָּכֶם אֶת־דְּגָלֵיכֶם וְאֶת־מִשְׁרָרֵיכֶם

עִם־שִׁירֵי הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר לָכֶם!

בָּאוּ, עֲבָרֵי אֲרוּחַ, הַחֲפוּזֵי מִמְסַעֲיֵכֶם!

הַתצוֹצְרָה מתגולֵּלֶת בְּעֵפֶר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמַחֲקָה אֶלְיָנוּ.

וְאֲנִי בְּדֶרֶךְ הַעֲלֵה אֶל־הַהֵיכָל וְעַמִּי קָרְבָנוֹת הָעָרֵב אֲשֶׁר־

לִי וְאֶבְקֶשׁ לִי מְקוֹם מִנֹּחָה אַחֲרַי עַמֵּל הַיּוֹם הַמָּלֵא אֶבֶק וְאֶמֶן

כִּי יִרְפְּאוּ פְּעָעֵי וְהַבְּגָדִים הַצְּאִים אֲשֶׁר לִי יִכְבְּסוּ וְהָיוּ לְבָנִים: אִם

מִצְאֵתִי אֶת־תצוֹצְרָתְךָ מִתְּגוּלֵּלֶת בְּעֵפֶר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה.

הַעוֹד לֹא בָּא מוֹעֵד לְהַעֲלוֹת אֶת־מִנֹּחַת הָעָרֵב אֲשֶׁר לִי?

הַעוֹד לֹא שָׁר הַלֵּילָה בְּאֲזֵנֵי הַבּוֹכִים אֶת־שִׁיר הַשְּׂגָה

אֲשֶׁר לִי?

הוּי שׁוֹשְׁנָה אֲדָמָה כְּדָם, הַפְּרָגִים אֲשֶׁר לְשִׁנְתֵי הַלְּבִינֹו

נִיבֹלוּ!

חֲשַׁבְתִּי לָנֶכּוֹן כִּי תִמּוּ נִדְרֵי וְכִי שְׁלֵם כָּל־חֻבִּי, וּפְתָאם

הִנֵּה פְּגַעְתִּי בַּתצוֹצְרָתְךָ הַמִּתְּגוּלֵּלֶת בְּעֵפֶר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה.

גע ב'לבי הזעף עם-הקסם אשר ל'נעוריהו!
 מן ומדומי בחיים תת'לקח ל'אש בע'רה.
 מן וחצי רגעי הקיצי יחדרו ל'לב הל'ילה ונעקת ת'רדה
 תנער כל עורון וכל-כש'לון ר'גל.
 באתי ל'הרים את-חצוצרתך מן-העפר אשר על-פני האדמה.
 אל-נא ל'י שנה עוד - בתוך אבחת חצים תהיה דרפי.
 ורבים יתפרצו מבתיהם וקאו ל'יד ימיני - ורבים יב'פו.
 ורבים על-משכבותיהם ית'פחו וית'פכו מצד אל-צד
 בחלומות גוראים.
 כי בל'ילה הזו ישמע קול חצוצרתך.

מעמד שא'לתי רק שלום ותחתי בא ל'י קלון.
 ועתה א'נכי עומד ל'פניך - עורני-נא ל'שים עלי את-נשקו!
 מן ומהל'מות מכאוב גדולות תמלטנה זיקי אש אל-תוף ח'ני.
 מן והת'פק ל'בי בצ'רו - והיה זה התף ל'עונך.
 ריקות תהי'נה י'ני כ'ליל, ל'בעבור הרם את-חצוצרתך.

17

כְּאֲשֶׁר הִרְיִמוּ בַּמְשׁוּבֵת הַיְלָלוֹתֵם סְחִי רִמְן מֵעַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה
 לְטַנֵּף בּוֹ אֶת-לְבוּשָׁךְ, אֵתָהּ הִיָּפָה, חֲלַל לִבִּי בִּי לַמַּרְאֶה.
 וְאֲנִי צָעַקְתִּי אֵלֶיךָ וְנָאֵמְרִי: „קַח אֶת-שִׁבְט מוֹסְרֶךָ וּשְׁפֹט
 אוֹתָם“.

אור הבקר שכן על-העינים ההן אשר אדמו ממשחה הליילה;
 שדה התבצלות הלבנות בך בשלום את-נשמת אפם הקודחת;
 הכוכבים מבעד למצולת הקדרות הקדושה הגיהו אורם על-משתה
 נגינתם – הגיהו אור על-ערת האנשים אשר הרימו סחי דמן מעל-
 פני האדמה לטנף בו את-לבושך, אתה היפה!
 ומושב משפטך היה בגן הפרחים לנכח זמרת הצפרים
 למועד האביב: בצללי גדות הנחל אשר שם המו העצים לענות
 את-הגלים ההומים.

הוי חמודי! עד לאפס-חמלה היו בחרונם.
 התשוטטו בחשכה לבעבור גול את-עדיך מעליך לעדות
 בו את-תאותיהם המה.
 וכאשר פגעו בך ויציקו לך וקולך חדר עד-ללבי צעקתי
 אליך ונאמרי: „קח את-חרבך, אתה חמודי, ועשה כם שפטים“.
 אבל רוח צדקתך בך חפתה.

דמעות אם נשפכו על-דבר גדל זדונם; אמונת אהב באיך
גבול הסתייגה את-הגיתות התמרמרותה בתוך פצעי האהב.
ואתה את-משפטך נתת במכאוב האלם אשר לאהבה באין
שנה; ובאדם צנוע אשר פניו נאדימו; ובדמעות הלילה אשר לאיש
עזוב; ובאור הבקר החור אשר לסליחה.

הוי הנורא! המה במשובת תאותם העפילו לעלות בשעריך
בלילה, תתרו באסמיה לגול את-אשר לך.
אבר משקר שללם גדל עד לאפס מדה, כבד מהם משאת
אותו או מסחוב אותו אחריהם.

ואני צעקתי אליך ואמר: «סלח להם, אתה הנורא!»
וסליחתך פרצה בסערה, הפילה אותם לארץ ואת-גולתם
פזרה לעפר.

הימה סליחתך בתוך הקולות אשר לרעם ועם-הזנועות אשר
לדם ובקרב נפלאות האדם אשר לשקיעת שמש.

לז

ואפגפטא משרת בודהא שכב עם-החומה אשר לעיר מתורא
ווישן.

המנורות קבו כלן, השערים סגרו כלם, הכוכבים התחבאו
כלם ברקיע שמי אלוף החשכים.

רגל מינה היא הבאה ומצלצלת בצמידיה ופתאם תגע
בקצה אל-לוח לבו?

והוא נבהל וייקץ, ואור מנורה אשר ביד אשה פגע בעיניו
הסולחות.

והיא נעה מן-הנערות המרקדות אשר-בעיר, מצפה היתה
כוכבי אבנים יקרות, מכסה ענן אדרת תכלת לבנה, שכורת יין
ועוריה.

או תוריד את-מנורתה ומרא ומבט את-פניו הרכים בלפים
קעו.

והאשה אמרה: "סלח-לי, אתה הנזיר הצעיר, הואילך וסור
אל-ביתי. הרמן על-פני האדמה איננו המשלב הנאנה לך".

והנזיר ענה: "לכי לדרכך, אשה. כאשר יגמול ויבוא המועד
אסור אליך".

פתאם הראה הלילה השחור את-מלתעותיו לאור. הברק
הלהט.

והסערה נהמה מאחת מכנפות השמים והאשה תרדה תחתיה
מפחד.

ענפי העצים אשר על-צדי הדרך דאבו מכבד ציצים.
זמירות חלילים עליוזות שטפו מרחוק בתוף רוח האביב
החמה.

ויושבי העיר באו אל-היערות אל-מועד חג הפרחים.
ויחצוי רקיע-השמים נשקף הירח המלא משתאה אל-העיר
הדוממה.

והנזיר עבר ברחוב העזב וממעל לו הקואיטים חלי
אהבה יושבים בתוף ענפי המנגו ומקוננים באזניו את-קוננתם
באפס שנה.

ואפגסטא עבר את-שערי העיר ניבוא עד-רגל הסלילה
ויצמוד.

מירזאת האשה השכבת לרגליו בצל החומה מפת דבר
שחור אשר בשורה מכסה חבורות טריות והיא מגנשת בחפזון
מתוף-העיר?

והנזיר ישב לימינה, שם את-ראשה על-ברכיו, על-שפתיה
השיף גספי מים ואת-בשורה משח בצרי.
מי-אמה, הרחום? "שאלה האשה.

והנזיר הצעיר ענה: הנה לעת-קץ בא המועד לדרוש
אלוהי, ואני הנה באתי.

לח

אין קל־זה עוד רק שחוק אהבים בינינו, אהוביו
 מעת אֶל־עת השתַּעֲרוּ עָלַי לַיְלֹת סַעֲרָה עֵינִים אֲשֶׁר נִשְׁבּוּ
 בַּמְנוּחָתִי עַד־כְּבוֹתָהּ; פִּקְפוּקִים אֶפְלִים נַעֲרָמוּ וַיִּכְבוּ אֶת־כָּל־הַפּוֹכְבִּים
 אֲשֶׁר בְּשָׁמַי.

מעת אֶל־עת נִהַרְסוּ הַחוֹפִים, שִׁבְלַת תַּמִּים סִחֲפָה אֶת־קִצְרֵי
 וַנְּהִי וַתִּמְרוּרִים פִּלְחוּ אֶת־שָׁמַי מִן־הַקֶּצֶה אֶל־הַקֶּצֶה.
 וְאֶת־זֹאת לְמַדְתִּי וְאֲדַעְנָה: גֵּשׁ בְּאַהֲבַתְךָ פִּצְעֵי מִכְאוֹב וְאִיךָ־
 בָּהּ לְנִצַּח הַרוּם הַקָּרָה וְהַאֲלֵמַת אֲשֶׁר לְמוֹת.

לט

הסִפֵּלָה נפִלְתָּ, וְאוֹר כְּמוֹ שְׁחֹק אֱלֹהִים פָּרַץ אֵלֵינוּ.

לָנוּ הָעוֹ, הוּי אַתָּה הָאוֹר!

נִבְקַע לָב הַלְיָלָה!

בַּחֶק בְּלֵהֶט תִּרְבֶּךָ אֶת־סִבְךָ הַמַּקְפּוּקִים וְאֶת־סִבְךָ כְּלֵת־שׂוֹקָה

רָפָה.

לָנוּ הָעוֹ!

בֹּא אַתָּה אֲשֶׁר חֲבוּת לֹא תִדְעוּ!

בֹּא אַתָּה אֲשֶׁר נוֹרָא אַתָּה בְּלִבְנוֹתָי.

הוּי אַתָּה הָאוֹר! תִּפְּךָ נִתֵּן קוֹלוֹ עִם־חֲלִיפוֹת־הָאֵשׁ וְהַלְפִיד

הָאָדָם נִשָּׂא אֶל־עַל; הַמְּוֹת גּוֹעַ עִם־פָּרִץ הַנְּהָרָה.

מ

הוֹי לֵהֵב אֵשׁ, אַתָּה הָאֵחַ לִי, אֲזַמֵּר לְךָ עוֹ.
 אַתָּה הוּא הַסֵּמֶל הָאָדָם וְהַבְּהִיר אֲשֶׁר לְחִפְשָׁה הַנּוֹרָאָה.
 אַתָּה כְּפִיךָ תִּשָּׂא לְמָרוֹם, בְּאַצְבָּעוֹת נְחֹפְזוֹת תַּעֲבוֹר עַל־מִיתְרֵי
 הַנְּבֵל וְנִגִּינַת הַמְּחֹלּוֹת אֲשֶׁר־לְךָ נִפְלְאָה.

כְּאֲשֶׁר יִשְׁלַמוּ יָמֵי וְהַשְּׁעָרִים פְּתוּחוּ, וְשִׂרְפָתָ לְאִפְרָ אֶת־
 הָאִסּוּרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר עַל־יָדֵינוּ וְעַל־רַגְלֵינוּ.
 בְּשָׂרֵי יְהִיָּה עֲמָךְ לְאַחֲדִים, לְבִי יִתְלַכֵּד עִם־גִּלְגָּל סוֹפְתָךְ
 וְהַחֵם הַלֵּהֵט אֲשֶׁר הָיָה לִי לְנִשְׁמַת חַיִּים יִתְלַקַּח וְיִתְעַרֵּב בְּשִׁלְהַבְתָּךְ.

מא

המלך יצא לדרך והוא שט על-פני הים הזעף בלילה.
התן מתנפח תחת מפרשיו הנפוחים הממלאים ברות סער.
השמים מדקרים בצפוני הלילה והמה נפלים על-פני הים
שקווי רעל הפחד השחור.
הגלים מנפצים את-ראשם אל-השחור אשר-לא יראה -
והמלך יצא לדרך והוא שט על-פני הים הזעף.

המלך יצא לדרך, לא אדע את-מקום המועדה אשר-לו,
והוא מרגיז את-הלילה פתאם בלבנת מפרשיו.
לא אדע את-החוף אשר-אליו יעלה לעת-קץ אל-היבשה,
למען הגיעו עד-החצר הדוממה אשר שם מנורה מאירה ושם ימצא
את-הנפש היושבת על-פני העפר ומחכה לו.
מה-תאנת נפשו אשר תשים את-סירתו עד-לכלי דאגה
מפני לילה ואפלה?
הכבדה סירתו באבנים קרות ובפנינים?
אכן לא! אין המלך מביא עמו כל-מקמן מלבד השושנה
הלבנה אשר בכפו והזמרה אשר על-שפתיו.
והן מועדות עמו למען הנפש המסכה לו לדרך בלילה
עם-מנורתה המאירה.

שְׂכָנָתָהּ הִיא בִסְפָה אֲשֶׁר עִם-פְּאֵת הַדָּרֶךְ.
 שְׁעֵרוֹת רֹאשָׁה הַפְּרוּעַ מִתְעוֹקְפוֹת בְּרוּם וּמִסְתִּירוֹת אֶת-עֵינֶיהָ.
 הַפֶּעַר נֶהָק בְּעַד-דִּלְתָהּ הַשְּׁבוּרָה, הַגֵּר מִתְלַקֵּט בַּמְנוּרָת הַתְּקַרֵּשׁ
 אֲשֶׁר-לָהּ וּמִשְׁלִיכָה צְלָלִים עַל-פְּנֵי הַכְּתָלִים.
 מִתּוֹךְ יִלְלֵת הָרוּחַ הִיא שׁוֹמֵעַת בְּקִרְאוֹ בְּשִׁמָּה – אוֹתָהּ אֲשֶׁר
 בְּשִׁמָּה לֹא נוֹדְעָה.
 הַנְּהַיָּה עֵבֶר מוֹעֵד רַב מֵאֵן צֵאת הַמֶּלֶךְ הַיָּמָה.
 הַנְּהַיָּה יַעֲבוֹר עוֹד מוֹעֵד כִּבְ עַד-עֲלוֹת הַשָּׁחַר וְהוּא יִדְפּוֹק
 עַל-הַדִּלְתָּהּ.
 לֹא בְתַפִּים יָבֶה וְאִישׁ לֹא יִדַּע.
 רַק הָאוֹר יִמְלֵא אֶת-הַבַּיִת, הַעֶפֶר יִהְיֶה מִבְּדָךְ וְהַלֵּב יִהְיֶה
 עֲלֹז.
 כִּלְ-הַפְּקוּמִים יִחַלְפוּ בְּדַמְמָה לָעֵת אֲשֶׁר יַעֲלֶה הַמֶּלֶךְ אֶל-
 הַחוֹף.

מב

החונקתי בכף-כחי ברפסודה החיה הזאת, בכשרי, מדי
עברי את-הנחל הצד אשר לשנותי על-אדמות. ועוב אעזובנה
אתרי קלות המעבר.

ואמר-בני?

לא אדע אמ-האור והחשך אשר שמה גם-הם קאור וכחשך
אשר לנו פה.

זה בלתי-נודע הוא החפש לעולמי עד:

באפס חמלה הוא באהבתו.

שבר הוא את-קלפת הפנינים, והוא אלקם בקלא החשקה.

הנה ובכה אתה על-הימים אשר חלמו, הוי אתה הלב

האמללי!

הנה עלו, כי עוד ימים יבאנו:

המועד קרב, אתה הנודד!

הנה עת לך להציב את-גבלות הדרךכימה

יוסר המסנה מעל-פניו וכפעם שנית תפגשו.

מג

על-פני שרידי העפר אשר לעצמות בודהא האלהים בנה
המלך במבסר מזבח – שיר תהלה עשוי שיש לבן.
ושם תבאנה כפעם-בפעם לעת-ערב הבתולות והנשים
אשר לבית המלך להקריב פרחים ולהעלות מגודות.
אך בעלות בנו אחריה להיות למלך תחמי בבא עתו,
נישטוף בדם את-כל אמונת אביו מלפניו ואת-אש הקרבנות
הבעיר בספריו הקדושים.

נייה יום סתו נטה לחלוף.

ומועד מנחת הערב קרב.

ושרימטי נערה מנערוז המלכה אשר הקדשה לבודהא,
כי התרחצה במים הקדושים ואת-קערת הזהב פארה בגרות
ובציצים רעננים ולבגים, ותבא ותשא את-עיניה השחורות אל-
המלכה.

והמלכה חרדה מפחד ותאמר: "הטרם תדעי, נערה פתיה,
כי מות יומתו ; נכון כל-איש וכל-אשה אשר ישמחוו אל-מזבח
בודהא?"

"ככה חפץ המלך".

ושרימטי תשתחוהו אל-הַמִּלְכָּה ובצאתה מפתח הדֹלֶת ומעמד
 לפני אמיטה אשת בן-הַמִּלְכָּה הצעיר אשר ארשה לו והִיעָתָה.
 וראי עשוי זהב מִלְטָשׁ מושם בחיקה נאשת בן-הַמִּלְכָּה
 הצעירה קולעת את-מחלפות ראשה השחורות והארפות ותמי
 מושחת בצבע את-החִלְקָה האדמה בתוך-מסכת השער אשר על-
 קדקד ראשה לִהְיוֹת לְאוֹת תקנה טובה.
 וידיה רעדי בהביטה את-הנערה ותזעק: „מה-נוראה השואה
 אשר תוכלי להביא עלי! ענביני-נָא כרגעו“

ושוקלה בת-הַמִּלְכָּה ישבה אל-החִלְקוֹן האור השמש השוקעת
 והיא קראת בספר ספרי הנמירות הנפלאות.
 והיא נתרה ממקומה בראותה על-סף דלתה את-הנערה
 עם הקרבנות הקדושים.
 וספרה נפל מחיקה ארצה ותמזר ותלאט חרש באון שרימטי
 ותאמר: „אל-תתגרי במות, אשה עזת-נפשו“

ושרימטי נחפזה ומעכור מדלת אל-דלת.
 וראשה מורם למעלה והיא קראת: „הוי נשים אשר בבית
 המלך, מהרנה!
 „המועד לעבודת אדוננו הנה-זה בא!“
 ורבות מהן סגרו את-דלתותיהן בפניהן ורבות מהן תרפו
 אותה.

וארן אור היום האחרונה הקלפה מעל-כפת הכרוננה אשר
למגדל ההיכל.

וצללים כבדים רבצו על-פנות הרחובות: שאון העיר
ההומיה נאלם: איל הגונג אשר למקדש שינה בשר כי בא מועד
תפלת הערב.

ובחשכת נשף-הסתו, העמקה כמו-נחל וך, התלקחו הפוכבים
בארם, ופתאם ראו השומרים אשר בגן היכל-המלך בחרדה מבעד
לעצים ונהג מסלת אור מגורות מאירות פתאם על-יד מזבח
בודהא.

והם משתערים בחרבותיהם השלופות ניקראו: מינה אמה,
הפתי, אשר ישחק למות?

נקול מלא מתק ענה: שרימטי אנכי, שפחת אדוננו בודהא.

ובעוד רגע ודם לבה צבע את-השיש הקר באדמו.
ובתוף דממת מועד הפוכבים גנע אור המנורה אשר
לעבודת הקדש האחרונה לרגל המזבח.

מד

היום העומד בינך וביני משתתנה לי לברכני את-ברכתו
האחרונה לשלום.

הלילה מכסה את-פניו בצעיפו ומסתיר את-המנוחה האחת
הבערת בחורי

הנה עבדך השחור בא באין-קול והוא פרש את-יריעת
חזמתך לפניך לבעבור משכי שם לך עמי בדקמה באין-
דברים עד-יגעבור הלילה.

מה

תִּלְךָ לִילִי עַל־מִשְׁכַּב הָאֲנָחִי וְעֵינַי יִגְעוּת. לִבִּי הִכְבֵּד אִינְנִי
נִכּוֹן עוֹד לְקִרְאֵת הַבִּקְרָה עִם־מֵלֵא כָל־מִשׁוֹשׁוֹ.

כִּסֵּה בְצַעֲיֶיךָ אֶת־פְּנֵי הָאֵוֶר הָעָרֹם, חֵן אוֹת וְסֵר מִמֶּנִּי הַצְּדָה
הַנְּגִה הַמְזוּהֵי הַזֶּה עִם־מַחֹל הַחַיִּים.
הַסְתִּירֵנִי בְכַנְפֵי אֲדָרֶת חֲשֻׁכְתְּךָ הָעֲנֻגָה וְהַחֹבֵא אֶת־מִכְאוּבִי
כַּמַּעַט רַגַע מִפְּנֵי לַחֲץ חַבֵּל.

מר

תִּקְרָה קַעַת אֲשֶׁר יִכְלְתִי לְשַׁלֵּם לָהּ חֲרִף בְּלֹאֲשֶׁר לִקְחֹתִי
מֵעַמָּה.

לִי לָהּ מִצָּא אֶת־בְּקָרוֹ וְאֶתָּה אִסַּפְתָּ אֹתָהּ. אֶל־זְרוּעוֹתֶיהָ,
וְרִף אָנִי מַגִּישׁ אֶת־תּוֹדֹתִי וְאֶת־מִנְחוֹתִי אֲשֶׁר הִיוּ יְעוּדוֹת לָהּ.
תַּחַת בְּלִי־הַרְעוֹת וְהַסָּאוֹת אֲשֶׁר חִטָּאתִי לָהּ בָּא אָנֹכִי אֶלֶיךָ
לְבַקֵּשׁ אֶת־הַסְּלִיחָה.

עַל־מִזְבְּחָהּ אָנֹכִי מַקְרִיב אֶת־בְּלִי־פְרָחֵי אֶהְבֵּתִי אֲשֶׁר גִּזְתִּיו
בְּתוֹךְ צִיִּצִינְהֶם וְהִיא תִּבְתֶּה לָּהֶם בִּי יְגַצּוּ.

מז

מִצְאֹתַי מֵעַט מִקְתָּבִים יְשָׁנִים מְעַמִּי אֲשֶׁר הִנִּיחָה אוֹתָם
 לְמִשְׁמֶרֶת הַיָּטֵב בְּאַרְגֻזָּה-כְּלִי צַעֲצָעִים לְמַעַן זְכוּנוֹתֶיהָ לְשַׁעֲשַׁע בָּם.
 בְּלֵב יִרְא נִסְתָּה לְגִנוּב אֶת-הַקְּטָנוֹת הָאֵלֶּה מִתּוֹךְ זָרִים הַעַת
 הַסֵּעַר וּתְאֹמַר: „כִּי לִי אֵלֶּה לְבַדִּי“

רְאֵה הִנֵּה אֵינִי-אִישׁ אֲשֶׁר יָכַל יוֹכַל לְדַרְשָׁם עִתָּה וּלְשַׁלֵּם
 אֶת-מַחֲרָם בְּאַהֲבָה גְּאֻמָּה, וְעוֹד הִמָּה פֹה.
 אֲבָנֵי נֶשׁ אַהֲבָה בְּתֵבֵל זֹאת לְהַצִּילָם מִן-הַכְּלִיִּין הָאַחֲרוֹן,
 כִּי-הִנֵּה רַק אַהֲבָה כְּאַהֲבַתָּה הַצִּילָה אֶת-הַמְּקַטְבִּים הָאֵלֶּה בְּרַחֲמִים
 רַבִּים כְּאֵלֶּה.

מזח

הביאי יפי וסדרים אל-תוף חיי האבדים, אשה, כְּאִשֶּׁר
הבאת אותם אל-תוף בימי כְּל־העת אשר חִיית.
טאטאי משם את-שרידי הרגעים המְעַפְרִים, סְלֵאי אֶת-
הכדים הריקות וּרְפָאי אֶת-כֹּל אֲשֶׁר עָלָה בו תהו.
אמרו־כֵּן פתחי אֶת-הַדְּלָת הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לְאֵרוֹן, הַעֲלֵי אֶת-
הַגֵּר וְתַנִּי וְנִנְעַד שֵׁם נַחֲדוּ בְדַמְמָה לְפָנַי אֲלֵהֵינוּ.

מט

גְּדוֹר הַזֶּה הָעֵמֶל לַעֵת אֲשֶׁר כּוֹנְנוּ הַמִּיתְרִים, אֲדֹנָי
 הַחַל אֶת-נְגִינְתְּךָ נְתַן לִי לִשְׂכּוֹחַ אֶת-עַמְלִי; תֵּן לִי וְאֶחָד־שׁ
 בְּנַעֲמֹת יָפִי אֶת-כָּל-אֲשֶׁר תִּלְחַף אֶת-רוּחְךָ בְּקֶרֶב הַיָּמִים הַהֵם
 בְּאַפְסֵי תְּנִינָה.

הַלְיָלָה הַחוּלְמָךְ נִעְצָר עוֹד עַל-פֶּתַח דְּלָתִי, תִּן-נָא נִחְלִיף
 יָמָה בְּנִמְרוֹת.
 שְׂפוֹךְ אֶת-לִבְךָ אֶל-תוֹךְ מִיתְרֵי חַיִּי, אֲדֹנָי, עִם-הַקּוֹלוֹת
 אֲשֶׁר יִרְדוּ מֵעַל-כּוֹכְבֵיךָ.

: 1

לְנֵבֶה הַבְּרָק כַּמַּעֲטָה־גַּע וְיֵאֵתִי אֶת־בְּרִיאָתְךָ נֹצֵחַ אֲשֶׁר
 בָּחִי - בְּרִיאָה בְּתוֹךְ צוּרוֹת־מִנֵּת שׁוֹנוֹת מְעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם.
 מִבְּקָה אֲנִי אֶת־שִׁפְלוּתִי בְּרֵאוּתִי אֶת־חִי בְּיַד הַרְגָּעִים
 הַרִיקִים - אֶךְ בְּרֵאוּתִי אֲוָתָם בְּכַף יָדְךָ, וְנִעַמְתִּי כִּי יִקְרִים הֵם
 מִדְּיוֹתָם עֲלֵים בְּתוֹהוּ בֵּין־צִלְצִלִּים.

נא

ידעתי כי יקנה אקד יום והוא יבא אל-קצו הקודר, אז
 תשלח אלי השמש את-ברכת-שלומה האחרונה.
 רעים יחללו על-פי חליליהם אצל עצי התאנה והבהמה
 תרעה במורד הפחל לעת-כי ימי ירדו אל-תוף החשכה.
 ואני זאת תפלתי כי-אבין בטרם הפרדי על-מה-זה קראתני
 האדמה אל-תוף ורועותיה.
 בטרם אלך אעצור-נא על-שירי האחרון עד-בלותי את-
 מלאכת נגינתי; אעלה-נא את-המגורה למען טבט את-פניך ואקלע-
 נא את-עטרה הפרחים לעשר-בה את-ראשך.

נב

מה היא הנגינה אשר לפי־קצב מדתה תנוע תבלי?
 נתן בשחוק פינו לעת הכותה במעלה הסיים, נתפלץ
 בחרדה לעת שובה למעמקים בחשכה.
 אבל קול השיר אחד הוא, עלה ויורד לפי־קצב הנגינה
 באפס קץ.

מסתיר אתה את־אוצרה בכה ידה, ואנחנו קראים: שדדנו.
 אבל פתח וסגר את־פה ידה ככל־אשר יהיה עם־לבה: גם
 השקר וגם האבדה משפט אחד להם.
 בשחוק אשר תשחק עם־נפשך אתה האבד ותשתבר כאחד.

נג

נְשַׁקְתִּי לְתַבֵּל זֹאת בְּמוֹ-עֵינַי וּבִיָּצְרֵי גוֹי; חֲתַלְתִּיהָ בְּמוֹ-
 לִבִּי בְּחַתּוּלִים לְאֵין-מִסְפָּר; הִצִּיפוּתִי אֶת-מַחְשְׁבוֹתַי עַל-יָמֶיהָ וְעַל-
 לִיבוֹתֶיהָ עַד-כִּי תִבֵּל וְחַיִּי הָיוּ לְאַחֲדִים – וְאֲנִי אֶהֱבֵ אֶת-חַיֵּי יַעֲרֹן
 כִּי אֶהֱבֵ אֲנִכִּי אֶת-אוֹר הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר רָקַם עִמִּי יַחַד.

לֹא אֶמֶת נִכּוֹן דָּבַר עֲנֻבְנו תִּבֵּל זֹאת כְּדַבֵּר אֶהְבַּתְנוּ אוֹתָהּ –
 כִּי-אִזּוֹ אֶל-נִכּוֹן יֵשׁ עֲקָל בְּזֹאת אֲשֶׁר בָּאתִי אֶל-הַחַיִּים וּבְזֹאת
 אֲשֶׁר אֶפְרַד מֵעֲלֵיהֶם.
 וְלֹא תִכְזֹב הָאֶהְבָּה הַזֹּאת בְּמִנּוּת, כִּי-אִזּוֹ הֵן אֶכֶל אֶכֶל סֵרֶטֶן
 הַכִּזָּב הַזֶּה בְּכֶל-דְּבָר וּבְכֶל-עֵינָן עַד-כִּי יִקְמָטוּ הַכּוֹכָבִים וְעַד-
 הָיוּ שְׁחוּרִים.

נד

הַעֲנֵנָה אָמְרָה אֵלַי: „אֲנֹכִי גֹעֵת“; הֲלֵיכֶּהָ אָמַר: „מִתְנַפֵּל
אֲנֹכִי אֶל־תּוֹךְ. אֵשׁ הַבְּקָר“.

הַמְכַאֵב אָמַר: „נִשְׁאַר אֲנֹכִי בְחוּף הַדְמָמָה הַכְּבֵדָה לְקִיּוֹת
לְאוֹת לְעִקְבוֹתָיו אַחֲרָיו“.

„וְאֲנַחְנוּ מֵתִים לְנֹכַח מֵלֵא כֶּל־נֶשׁ“, אָמְרוּ חֲיֵי אֵלַי.
וְהָאֲדָמָה אָמְרָה: „אֲוִרֵי יִשְׁק לְמַחֲשָׁבוֹתֶיךָ בְּכֶל־רִגְע“.

„הַיְמִים חוֹלְפִים“, דְּבָרָה הָאֲהַבָּה, „אֵלֶּם אֲנֹכִי אֲחַסֶּה לְךָ“.

וְהַמֵּנֹת אָמַר: „מוֹלִיךְ אֲנֹכִי אֶת־סִירַת חֲסִידָךְ לְהַעֲבִירָנָה
אֶת־הַיָּמִים“

נה

וטוֹלְסִידָס הַמְשַׁרֵּר הִתְהַלֵּךְ כְּבֹד בְּמִזְמוֹתָיו עַל־שֹׁפֶת הַגִּנְגָס
בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יִשְׂרָפוּ שָׁם אֶת־מִתְיָהִם.

וַיִּמְצָא אִשָּׁה יוֹשֶׁבֶת לְמַרְגְּלוֹת גּוֹפֶת אִי־שָׁה הַמֵּת וְהִיא
לְבִישָׁה רַקֻּמַת צְבָעִים כְּבֹאָה לְמוֹעֵד הַגִּיְחָתָהּ.

וַתִּקַּם בְּרֵאוֹתָהּ אוֹתוֹ וַתִּשְׁתַּחֲוּ אֵלָיו וַתֹּאמֶר: „הֲכָה אֲדוֹנִי
וְנָתַתְּ לִי בְרִכְתָּךְ וְאָבּוֹא גַם־אֲנִי אַחֲרַי אִישֵׁי הַשְּׁמַיִמָה“.

וטוֹלְסִידָס שָׁאַל: „לָמָּה אַתְּ כֹּכָה גִּחְפוֹנָה, בַּתִּי? הַאִין הָאֲדָמָה

הַזֹּאת גַּם־הִיא אֲדָמַת הַבְּרָא הַלְלוֹה אֲשֶׁר בָּרָא אֶת־הַשְּׁמַיִם?“

„לֹא לְשָׁמַיִם תֵּאבְתִי“, עֲנָתָה הָאִשָּׁה. „אֶל־אִישֵׁי יַעֲרֹג לְבִי“.

וטוֹלְסִידָס שָׁחַק בְּלֵט וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ: „שׁוּבִי לְבֵיתְךָ, בַּתִּי.

בְּטַרְכָם יַעֲבוֹר חֲדָשׁ יָמִים וַיִּמְצָאת אֶת־אִישְׁךָ“.

וְהָאִשָּׁה הִלְכָה לְבֵיתָהּ בְּתַקְוָה וּבְשִׂמְחָה, וְטוֹלְסִידָס סָר אֵלֶיהָ

יוֹם יוֹם וַיִּתֵּן בְּלָבָהּ מַחְשָׁבוֹת גְּדוּלוֹת לְחֹשֶׁב אוֹתָן, עַד־כִּי נִמְלָא
לָבָהּ עַל־קֶל־גְּדוּתָיו אֶתְבַּת אֱלֹהִים.

וַיֵּרָם עוֹד יַחֲלוֹף חֲדָשׁ יָמִים וַתְּבֹאֲנָה אֵלֶיהָ הַשְּׂמֹנֹת

וַתִּשְׁאַלְנָה: „אִשָּׁה, הַמְצָאת אֶת־אִישְׁךָ?“

וְהִיאֲלַמְנָה שָׁחָקָה בְּלֵט וַתֹּאמֶר: „מְצָאתִי“.

וְהֵן שָׁאַלוּ בְּחִפְזוֹן: „אִי־הִיא?“

„בְּקֶרֶב לְבִי יוֹשֵׁב אֲדוֹנִי, וְהוּא עָמִי אֲחֵד“, עֲנָתָה הָאִשָּׁה.

נו

בָּאתָ אֵלַי לְרַגֵּעַ אֶחָד וַתִּגַּע בִּי בַתְּעַלְמוֹת הַפְּלֶא הַגְּדוֹלָה
 עַל־דְּבַר הָאִשָּׁה הַמְּטַלָּאָה אֶת־לֵב כָּל־הַיְקוּמִים.
 הֵן הִיא הַשֶּׁבֶה כַּפַּעַם־בַּפַּעַם אֶל־אֱלֹהִים, כִּי מִמְנוּ לָהּ הַלֶּךְ
 הַמְּתָק – וְהִיא הִיא הַיִּפִּי הַרְעֵנִן לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים וְסִמְלֵי הַנְּעוּרִים
 אֲשֶׁר בְּכָל; הִיא הִיא הַמְּרַקֶּדֶת עַל־פְּנֵי הַזָּרִם הַמְּפַפָּה וְמוֹמְרֵת
 לְאוֹר הַבְּקָר; הִיא הִיא הַמִּינִיקָה אֶת־הָאֲדָמָה הַצְּמָאָה גְּלִים עוֹיִם;
 וְהִיא אֲשֶׁר יִשְׁבֵּר אֱלֹהֵי הַנְּצַחִים לְפַעְמִים אֶת־לֵב הָאֵהָת מְקַרֵּב
 עֲדָתָה בָּבֵא תְּאוּהָ אֲשֶׁר לֹא תִּיכַל לְהִתְאַפֵּק עוֹד וּפְרָצָה וְהִיָּתָה
 לְמִכְאוּב אֶהְבָּה.

12.

מי היא זאת השכנת בקרב לבי - זאת האשה האבדת
מפני לנצח?

מהר מהרתיק לי לאשה והחטאתי ממצא אותה לי.
פארתיק עטרות פרחים ואת-תהלתה זמרתי.
הזהיר שחוק קל על-פניק רגע אחד, ואחר-כן חלף.
לא אמצא משוב בך, קראה - זאת האשה בעצבונה.

קניתי לה צמידים ממלאים באבנים יקרות, השבתי אל-
פניק רוח במניפה משבצת אבני חסן; רפדתי לה יצוע על-פני
קשת זהב.

או התלכח זיק עליצות בתוך עיניק, ואחר-כן גנע.
לא אמצא משוב באלה, קראה - זאת האשה בעצבונה.

הושבתי אותה במרפכת עז והפעתי אותה מקצה האדמה
ועד-קצה האדמה.

לפבות נקנעים קרסו קרעו לרגליק ושאות תהלתה עלו
עד-לשמים.

וְגֵאוֹן קָרַן בְּעֵינֶיהָ רָגַע אֶחָד, וְאַחֲר־כֵּן נִמַּס וַיְהִי לְדַמְעוֹת.
 „אֵינ־לִי מְשׁוֹשׁ בְּהִכְנִיעַ“, קָרָאָה – זֹאת הָאִשָּׁה בְּעֶצְבוֹנָהּ.

וְאֵנִי שְׁאַלְתִּיהָ: „הַגִּידִי לִי אֶת־מִי אַתָּה מִבְּקִשְׁתְּךָ?
 וְהִיא רַק עָנְתָנִי: „אֶל־זֶה אֲנִי מְסַפֶּה אֲשֶׁר אֶת־שְׁמוֹ לֹא
 יָדַעְתִּי.“

וַיִּמַּס חֶלְסוֹ וְהִיא קָרָאָה: „מִתִּי יָבֹא דוֹדִי לִי, זֶה אֲשֶׁר לֹא
 יָדַעְתִּיו וְאֲשֶׁר לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים לִי יָנִדְעוּ“

נח

לֵךְ הָאֹר אֲשֶׁר יִבְקַע מִן־הַחֹשֶׁקָה, וְנִטּוֹב אֲשֶׁר יִצְמַח מִן־
 הַלֵּב הַנְּשָׁבֵר בְּרִיב.
 לֵךְ הַבַּיִת אֲשֶׁר דִּלְתוֹתָיו פְּתוּחוֹת אֶל־כָּל־הָעוֹלָם, וְהֵאֱהָבָה
 אֲשֶׁר קוֹלָהּ יִקְרָא לְעוֹדָה מִלְחָמָה.
 לֵךְ הַמַּתְנֶה אֲשֶׁר עוֹד שֹׁכֵרָה עִמָּה גַם בְּאֶבֶד פֶּלֶא מִסְבִּיב,
 וְהַסֵּיִם אֲשֶׁר יִשְׁטְפוּ מִתּוֹךְ מַעְרוֹת הַמּוֹת.
 לֵךְ הַשְּׂמִים הַנְּחַתִּים עַל־עֶסֶר נְאֻלָּת, וְאִתָּהּ הוּא אֲשֶׁר תִּהְיֶה
 לְמַעְנֵי וְאִתָּהּ הוּא אֲשֶׁר תִּתְקֶה לְמַעַן פֶּלֶא.

ס

וְהָיָה קָרָא בְּתוֹךְ הַצִּיץ: „אַלְלִי לִי הַיּוֹם עֲבָר, וְהָ יוֹם
הָאָבִיב הַמְבַּדָּךְ, נֶאֱמַר שְׁבוּי בְּתוֹךְ עֲלֵה הַפְּרָחוֹ“
אַל-נָא יפּוֹל לְבָבְךָ עֲלֵיךָ, יצוּר דָּל!
אַסִּירֶיךָ יִפְסֹג, הַצִּיץ יִגְזַן וַיְהִיָּה לְפֶרֶחַ, נֶאֱמַר מוֹת חַמּוֹת
בְּתוֹךְ שְׁפַעַת הַחַיִּים, וְהָאֵרִיךְ הָאָבִיב גַּם אַחֲרֶיךָ עוֹד.

הָרִיחַ מִתְדַפֵּק וְהִמָּה בְּתוֹךְ הַצִּיץ: „אַלְלִי לִי הַרְגָעִים חוֹלְפִים
נֶאֱמַר עוֹד טָרַם אֲדַע לָאֵן אֲנֹכִי הוֹלֵךְ וְאֵת-מִי אֲנֹכִי מִבְּקֶשׁוֹ“
אַל-נָא יפּוֹל לְבָבְךָ עֲלֵיךָ, יצוּר דָּל!
רוּחַ הָאָבִיב שָׁמַע אֶת-תְּשׁוּקָתְךָ, לֹא יָבוֹא הַיּוֹם אֶל-קִצּוֹ
בְּטָרַם תִּסְלַא אֶת-מִתְכַּנֶּת חַיִּיךָ.

כְּתוּם בַּחֲשׂוֹךְ עֲתִידוֹ מִפְּנֵי וְהָרִיחַ קָרָא נוֹאֵשׁ: „אַלְלִי לִי
בְּחִשְׁתֵּי-מִי הָיָה חַיִּי רִיקִים בְּאִינְ-תְּכַלִּיתִי?
„מִי יָכֹל לְהַגִּיד לִי לְמַה-נָּה אֲנֹכִי כְּלִי?“
אַל-נָא יפּוֹל לְבָבְךָ עֲלֵיךָ, יצוּר דָּל!
קְרוֹב הַבְּקָר הַשָּׁלֵם אֲשֶׁר יִתְעַלְבוּ חַיִּיךָ אִתָּהּ בְּחַיִּי כֹל
וְיִדְעָתָּ בְּאַחֲרִיתָךְ אֶת-תְּכַלִּיתְךָ.

סא

עוד נִדְרָה היא, אֲדוּגִי.

שְׁטָה היא בְּהִיכְלָהָ אָנָּה וְאָנָּה וּמְשַׁעֲשַׁעַת וּמְנַסָּה לַעֲשׂוֹת
שְׁשַׁעֲשַׁע גַּם-אוֹתָהּ אֶתָּה.

לֹא תִתְבּוֹנֵן וְלֹא תִשִּׁים לֵב אִם שָׁמְטוּ שְׁעָרוֹתֶיהָ לְאֶרֶץ
וְשִׁמְלָתָהּ תִּסָּחַב אַחֲרֶיהָ בְּתוֹךְ הָאֲבָק.

בַּעַת דְּבָרָהּ אֵלֶיךָ תִּרְדָּם וְלֹא תִעָנֶה דְבָר – וְהִפְרַח אֲשֶׁר
אֶתָּה נוֹתֵן לָהּ בְּבִקְרֵי יוֹם מִיַּד אֶרְצָה.

בְּפִרוֹץ הַפַּעַר וְהַקְרָרוֹת פְּרוּשָׁה עַל-פְּנֵי הַשָּׁמַיִם, לֹא תִישָׁן;
צְלָמִי פְסִילִי שְׁשַׁעֲשַׁעִיהָ פְּזוּרִים עַל-פְּנֵי הַקַּרְקַע וְהִיא מִתְרַפֶּקֶת
עֲלֶיהָ בַּפְלָצוֹת.

וְהִיא רַק יִרְאֶה, מִן תַּתָּא אֵלֶיהָ בְּהַחֲטִיאָהּ דְבָר בְּעִבּוֹדָתָהּ
לְפָנֶיהָ.

אֲבָל בְּשִׁחּוֹק רֵף עַל-שִׁפְתֶיהָ אֶתָּה שׁוֹקֵד עַל-שְׁשַׁעֲשַׁעִיהָ.
יְדַעַת אוֹתָהּ.

הַיִּדְרָה הַיּוֹשֶׁבֶת עַל-הַעֶפֶר בְּחִירְתָּהּ הִיא אֲשֶׁר בְּחִרְתָּ לָּהּ;
שְׁשַׁעֲשַׁעִיהָ יִשְׁאֲטוּ וְגַם יַעֲמְקוּ וְהִיוּ לְאֵהָבָה.

סב

„מה־יש עוד מלבד השמים, אתה השמש, אשר יוכל להקיל
 את־דמות צלמך?
 „בהלומות בחזון אלה, אולם נבצרה עד־עולם ממני לקות
 כי גם־עבד אעבדך” – ככה בכה אגל הטל ויאמר: „קטנתי מאסוף
 אותך אל־קרבי, אדוני הנשא, וחי אינם בלתי־אם דמעות“.
 „הנה אנכי מאיר את־קר־השמים אשר גבור אין להם,
 ובקר־זה יכל אוכל להחמכר גם אל־אגל טל מעט” – ככה דבר
 השמש. „היה אהיה לניצוץ אור נאמלאה, נתייך המעטים והפכו
 ויהי לנגל מ־שחק“.

סד

השמש בא אל-מאחרי שפת הנחל ממערב אשר בסבך היער.
 גערי הגוירים העיזו את-המקנה הפיתה נישבו מסביב
 למדורת האש לשמוע את-דבר גוטמה נביאם, והנה-נה נער זר בא
 ונגש-לו מנחת פרי ופרחים נברכהו נישתחו לכגליו ארצה נדבר
 אליו ויהי מצפצף בקולו כמו-צפור ניאמר: „באתי אליך לבעבור
 תאספני אל ארץ האמת העליונה.

„סטנקמה זה שמי“.

והנביא אמר: „ברכות לראשך!

„אי-מנה שבט אתה, בני? הלא ידעת כי רק לאיש ברהמיני

המשפט לשאף אל-האמת העליונה“.

„אביו לא ידעתי אי-נה שבט שבטי, אולם אלקה-נא נאשאלת

את-פי אמי“.

ויפרד מעליו אחרי דברו ונלך ניעבור בכגל את-הנחל

השטוח ונבא אל-ספת אמו, והספה עומדת בקצה מדבר החול

בשפת הנפר השן.

המנונה בערה בעלטה בתוך החדר, והאשה עומדת בפתח

הדלת ומחכה עד-שוב בנה.

אז חבקה אותו אל-לבה נתשק לו על-שערת ראשו ותשא

לו לךבר לכתו אל-הנביא.

והנער שאלי: "מהשם אבי, את אמי תמכתיו
רק לאיש ברהמיני המשפט לשאף אל-האמת העליונה-
פקה דבר גוטמה אדוננו אלי".

והאשה השפילה את-עיניה ותדבר חרש ומען:
"עניה הייתי בנערי ויהיו לי אדונים שונים. ואתה, בני
היקר, הגה-נה באת אל-בין זרועות אמך יבלה, וכה לא תנה בעל".

קרני השמש הראשונות נוצצו על-ראשי העצים אשר עם-
בית הנזירים בתוך היער.

התלמידים עוד שערו את ראשם הסבוכות לטבות אתרי
הרחצה בבקר והם יושבים מחת העץ הזקן לפני המורה.
וסטיקמה הגה-נה בא.

והוא משתחוה עד-לארץ לרגלי הנביא ונעמוד מחריש.
והמורה הגדול שאלהו ויאמר: "הגידה-לי אי-סגה שבט

אתה?"

ויען: "אדוני, לא ידעתי. הגה-נה שאלתי את-פי אמי
ותאמר: "אדונים רבים עבדתי בהיותי בנערי ואתה באת אל-בין
זרועות יבלה אמך, וכה לא תנה בעל".

והמון קול תלונה כקול המית דברים מתקצפות אשר הרגו
מפורתן עלה, פי הלינו התלמידים על-הנדח הלז ועל עז מצחו
אשר לא ידע הפלם.

וגוטמה הנביא קם ממושבו וישלח את-ידיו ויתבק את-הנער
אל-לבו ויאמר: "אכן הטוב מפל-תברכהמינים אתה הוא, נערי.
נחלת האמת הנעלה על-כל בקרבה היא".

סה

אֵילֵי יֵשׁ בַּיֵּת בְּעִיר הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁעֲרוּ יִשְׁתַּח בַּבֶּקֶר הַזֶּה
 לְעֹרֶם לְהִיּוֹת נֶכּוֹן לְקִרְאת מַגַּע צֹאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּמַלְאֹת הָאֹר אֶת־
 מִשְׁלַחְתּוֹ.

הַפְּרָחִים פָּתְחוּ אֶת־צִיצִיהֶם בְּתוֹךְ הַסְּבָכִים וּבַגְּזִים, אֵילֵי יֵשׁ
 לֵב אֲשֶׁר מֵצֵא בָהֶם בַּבֶּקֶר הַזֶּה אֶת־מִתְנַת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר אֲתַרְהַ בְּדַרְךְ
 יָמִים נְעִתִים בְּאֵין־קֶץ.

סו

הַאֲזִינָה, לְבִי, וּשְׁמַע: בְּתוֹךְ חֲלִילֹי טְמוּנָה הִגְיָנָה אֲשֶׁר לְרִיס
פְּרָחִים זָרִים וְאֲשֶׁר לְעֵלִים מְנַהֲרִים וְאֲשֶׁר לְמִים נוֹצְצִים וְאֲשֶׁר
לְצִלָּיִם הוֹמִים מַעַל-פְּנֵי דְבָרִים.
הַחֲלִיל גּוֹנֵב אֶת-שְׁחוֹק קוֹלוֹ מֵעַל-שִׁפְתָי רָעִי וּפְנֵשׁ אוֹתוֹ
עַל-פְּנֵי חַיִּי.

סז

עומד אִתָּה לְבָדָד תָּמִיד מֵעַבְרָ לְבַחַר זְמִירוֹתַי.
גָּלִי קוֹלוֹתַי רִחֲצִים אֶת־כַּפּוֹת רַגְלֵיךָ, אוֹלָם לֹא יָדַעְתִּי אֵיכָה
אֲשִׁיגֶנּוּ.

זֶה שֶׁעָשִׂי עִמָּךְ אֵינְנוּ בְלִמְיָאִם שֶׁעָשָׂה מְרַחֵק.
וּמִכְאוֹב זֶה־הַפְּרָדָנוּ מִתְמוּנָג בְּנִגְיֹנוֹת עַל־פִּי חֲלִילַי.
נְאֻמִי מִחֲקָה אֶל־הַיָּמִים אֲשֶׁר תַּעֲבֹר סִדְרְךָ אֶל־גְּדוֹת שְׁפָתַי
וְאִתָּה תִּקַּח אֶת־חֲלִילַי אֶל־תּוֹךְ יְדֶיךָ אִתָּה.

סח

סתאם נקמת חלון לבי היום בבקר ברעש-זה החלון הנשקף
 על-פני לבך.

השתוממתי לראות כי שמי אשר בו נודעתי אלך פתוב
 בתוך עלי ניסן ובפרקיו-נאני ישבתי מקריש.

לרגע אחד הוסר המסך המבדיל בין-שירי ובין-שיריך.
 מצאתי כי אור בקרך הנה מלא את-שירי האלמים אשר לא
 הישרו; חשבתי כי אלמדם לרגליך-נאני ישבתי מקריש.

טט

ישבת בתוך לבי בקרב-ולכן בהיות לבי נודד ונוסע לא
 מצאף מעולם; נחבאת מפני המון אהבתי תקנתי עד-לאחרונה-כי
 תמיד היית בקרבן.

אמה היית חדותי בקרבי בשעשעי נעורי, ואם שוקד הייתי
 רב מדי על-שעשעי, גוזה התדונה.
 אמה זמרת לי ברנעי רוקמות חיי, ואני שבתתי לומר לך.

ע

בַּחֲזוֹקֶךָ בַּמְנוּחָה בַּשָּׁמַיִם, וְשָׁמְכָה אֶת-אוֹרָה עַל-פְּנֵי וְצִלָּה
יִפּוֹל עֲלֶיךָ.

וְאֲנִי בַּחֲזוֹקִי בַּמְנוּחָה. הָאֶתְקַח בְּלִבִּי, וְנִפַּל אוֹרָה עֲלֶיךָ וְאֲנִי
בַּשָּׂאֵר עוֹמֵד מְאַחֵר בְּתוֹךְ הַצֵּל.

עא

הוי הגלים, גלים בולעי שמים, הנוצצים בקרב-אור, המרקדים
 בקרב-מים, הגלים אשר לחדנה מתגעשת, הסערים נצח

הפוכבים נדים על-פניהם, מחשבות לקל-הליפות צבאיהן
 תוטלנה בהם מפעמקי תהומותיהן ותשמפכנה על-גדות חופי החיים.
 לכה נמות עלים ויורדים עם-קצב גגינתם ועוף-הים אשר
 בתוף-לבי פרש את-קנקניו וצנח מגיל.

עב

הַחֲדוּהַ גַּחְפּוּהַ וּתְעַבּוּר אֶת־מֵלֵא כָּל־הָעוֹלָם לְבַעֲבוּר תְּאֵר
אֶת־תְּבִנֹתַי.

אורות השמים נשקו לך והלך ונשק עד־כי הקיצה.
פרחים אשר לקיצים נמקרים נאנחו בקרב נשמתה וקולות
אשר לרוחות נאשר לזרמות מים רנו בניד יצריה.
זרמת חליפות הצבעים אשר לעבים ואשר ליצרות נזלה
בסייה ונגינת כל־דבר וכל־ענין החליקה־בדי עורה למת להם תאר.
נהיא היתה לי לבלה־את־מנורתה העלתה בביתי.

עג

האָביב עס-עליו ועם-פּרָחיו בָּא אַל-תּוֹךְ בְּשָׂרֵי.
 הַדְּבָרִים הוֹמִיּוֹת בּוֹ כָּל-הַבְּקָר וְהַרוֹחוֹת הַבְּטָלִים מְשַׁעֲשְׁעִים
 עִם-הַצְּלָלִים.

מַעֲיֵן מְתוֹךְ מַפְכָּה מִקְרֵב לֵב לְבִי.
 צִינֵי טְבֵלוֹת בְּגִיל כְּמוֹ הַבְּקָר הַרוֹחַץ בְּטַל, וְחַיִּים רַעְדִים בְּכֵל-
 יצְרֵי בְשָׂרֵי כְּמוֹ מִיתָרִים הוֹמִים אֲשֶׁר לְעֵגֶב.

הַלְכֵנּוּ אִתָּה מִתְהַלֵּךְ עַל-גְּדוֹת חַיִּי, אֲשֶׁר שָׁם הַשְּׂבִלָּת גָּאָה
 תִּנְאָה, אִתָּה חֲמוֹד יְמֵי עַד-לְאֵין-קֶץ?
 הַמְסַבֵּיב לָךְ מְעוֹפְפִים חֲלוֹמֹתַי כְּנֹבְבֵי קִיץ בְּרַקְמַת צְבָעִים
 עַל-פְּנֵי כֹנְפֵיהֶם?
 וְאִם אֵלֶּה הֵם שִׁירֶיךָ הַנוֹתְנִים הַדִּיקוֹלָם בְּמַחְמוֹרוֹת הָאֶפְלוֹת
 אֲשֶׁר לְחִיתִי?

מִי מִבְּלַעַדֶיךָ יִכַּל לְשֹׁמוֹעַ אֶת-הַמִּית הַרְגָעִים הַכְּבִירִים הַסְעָרִים
 הַיּוֹם בְּתוֹךְ גִּידֵי, אֶת-קוֹל הַצְּעָדִים הַעֲלִיּוֹנִים הַמְפֹזְזִים בְּתוֹךְ לְבִי
 וְאֶת-שְׂאוֹן חַיִּים בְּאֵין-שָׁקֵט הַמְתַדְפָּקִים בְּאֶבְרוֹתֵיהֶם בְּקֶרֶב נַפְשֵׁי?

עד

מוסרותי נתקו, נשאי שלם, בדלתי נפתחה לרנחה, נאני הולך
אל-כל אשר יהיה רוחי ללכת.
והם רבצים בפנותיהם נארגים את-ארג וגעיהם החורים
וספרים את-אגורותיהם בשבתם על-העפר וקראים לי לשוב.
אבל חרבי לטושה, חליצתי על-בשרי וסוסי דהר לרוץ.
מצא אמצא את-מלקתי.

עה

הן בקִּוְיָהּ מַצְעֵר וְאֲנִי בָּאתִי אֶל-אֲדָמָה עִרְם וּבְלִי-שֵׁם
וּבְקוֹל זְעָקָה.

וְהַיּוֹם קוֹלִי עָלָי, כִּי אָתָּה אֲדֹנָי עוֹמֵד עַל-יַד יְמִינִי לְשֵׁים לִי
מְקוֹם לְבַעֲבוֹר אִמְלֵא אֶת-חֶק חַיִּי.

וְגַם הִנֵּה מַדִּי הִבִּיאי אֵלַיךְ וְאֶת-זְמִירוֹתֵי לְקַרְבְּךָ, תְּסַיְגֵי תַקְנָה
בַּסֶּתֶר, כִּי אֲנֹשִׁים יָבֹאוּ וְהֵם יִאָּהֲבוּנִי עַל-כָּל-זֶה.
וְאָתָּה אֶהְבֶּתָּ לְגִלּוֹת סוּדֵי כִּי אֶהֱבֶ אֲנִכִּי תִבֵּר זֹאת אֲשֶׁר
הִבֵּאתֵנִי אֵלַיְךָ.

עו

לָךְ הַעוֹלָם עֵתָה וְלִנְצַח.

וְנִעַן-כִּי לֹא יִשְׁאַל לְבָבְךָ דְבַר, מִלְּפִי, לָכֵן אֵיךְ-לָךְ עֲנֵג בְּעִשְׂרֶיךָ.

הִנֵּה הוּא בְּעֵינֶיךָ בְּלֹא-הִיָּה.

וְעַל-כֵּן אַתָּה נֹתֵן לִי מַעַט מַעַט אֶת-אֲשֶׁר לָךְ וְאַתָּה כּוֹבֵשׁ

בְּלִי-מַעְצָר אֶת-מְמִשְׁלֶתְךָ בְּקֶרְבִּי.

יֹם עַל-יֹם אַתָּה קֹנֶה אֶת-עֲלֹת שֶׁמֶשֶׁךָ מִיַּד לְבִי וְאַתָּה מוֹצֵא

אֶת-אֲהַבְתְּךָ וְקוֹקְהָ בְּתוֹי תְּמוֹנַת חַיִּי.

עח

לְצַפְרִים נָתַתָּ זְמִירוֹת וְהֵן שְׁבוֹת וְנֹתְנוֹת זְמִירוֹת לָךְ.
וְלִי נָתַתָּ בַק קוֹל לְבָדוֹ, וְאוֹלָם שֶׁאֵל אֵתָהּ כִּב מְזָה – נֶאֱנִי
מְזַמֵּר.

עֲשִׂיתָ אֶת־רוֹחוֹתַי קִלִּי בַגְּלִים וְהֵם מְמַהְרִים לְעַבְדְּתֶךָ. וְעַל־
יְדֵי נָתַתָּ סִבָּל מִשָּׂא לְמַעַן אֶקַּל אוֹתוֹ מֵעֲלֵיתָן בְּנַפְשִׁי עַד־הִסְרִי
לְעַתְגָּךְ אֶת־הַסִּבָּל כִּלּוֹ וְהִיִּיתִי חַפְשִׁי לְעַבְדְּתֶךָ.
בְּרַאתָ אֶת־הָאָדָמָה וּמְלֵאתָ אֶת־צִלְלֶיהָ בְּשָׂרֵיכִי אֹר.
וּפְתָאָם עֲצַרְתָּ בַמְּלָאכָה; עֲנַבְתָּנִי בִיָּבִים כִּיקוֹת עַל־פְּנֵי הָעֶפְר
לְבַעְבוֹר כְּרָאִי אֶת־שְׁמִיךָ.
לְכַל־הַיְצוֹרִים אֲשֶׁר חוּץ מִפְּנֵי אֵתָהּ גֹתְנָן, וּמַעֲמִי אֵתָהּ שֶׁאֵל.
קָצִיר חֲנִי הוֹלֵךְ וּבָשָׁל בְּשֶׁמֶשׁ וּבְגֶשֶׁם סוֹחֵף עַד־אֶקְצוֹר
שְׂבַעְתִּים מֵאֲשֶׁר וְנָעַתָּ, לְבַעְבוֹר שְׂמַחִי בּוֹ אֶת־לִבִּיךָ, אֵתָהּ אֲדוֹן
גְּרִנוֹת הַזֶּהָב.

עט

אל-נא תתנני להתפלל כי אשמר מן-הרעות, כי-אם אשר
 אוכל להתיצב בפניהן ולא אירא.
 אל-נא תתנני לשאל כי כאבי יחלוף, כי-אם אשר יהיה לי
 לב להתגבר עליי.
 אל-נא תתנני לחפש בעלי-ברית בשדה מלחמות-החיים, כי-
 אם אשר אבטח בעצם כחי.
 אל-נא תתנני להתחנן במצוקות מוראי כי הנצל אנצל, כי-
 אם אשר יהיה לי ארץ רוח עד-אמצא את-פדותי.
 רצה-נא ואל תשימני לרף לבב, אשר אחוש את-חסדיך רק
 בהיות הברכה בעמלי, כי-אם תגני ואפיר את-יך תקנקה גם
 בעלות פעלי בתהו.

פ

לא ידעתי את-נפשך גם-אתה בשבתך בידך, ולא בא אליך
 קול הקריאה בחפזו הרוח מעבר החוף מזה אל-עבר החוף
 מזה.

באתי ואז הקיצות, והשמים פרחו במו-אור.
 הפרחמני בקרב פרחים רבים, טלטלתיני בערשות צורות
 שונות; טמנתני במות ושבת ומצאתני בחיים.

באתי ואז גאה לבך; יגון בא לך וחדונה.
 ננענע אלי ויעל קול צלילך באהבה.

אבל אר פלמה בתוך-עיני ונדאה מתלקחת בתוך-לבי; פני
 מעלפים מסנה ואני בכה כאשר לא אוכל לראותך.
 ובכל-זה ידעתי את-צמאון לבך באין-קץ לראות את-פני,
 זה הצמאון הקרא על-פתח דלתי יום יום מתקדש בהתדפק אלי
 השמש העלה.

פא

אַתָּה בְּהִיּוֹתָךְ נֶאֱבַע עַל־מִשְׁמַרְתָּךְ בְּבִלְיַעַת סַקְשִׁיב לְקוֹל
 אֲצִדִּי תַחֲלָקִים הֵלֶךְ וְקָרִב לְמוֹעֵד אֲשֶׁר עֲלִיצוֹתָךְ תַּחֲלָבֵד עִם־עֲרִיפֵי
 הַשָּׁמַר וְתִבְקַע עִם־פְּרוֹץ הָאוֹר.
 כִּי־אֲשֶׁר אֶקְרַב לְבוֹא הֵלֶךְ וְקָרִב בֶּן תִּשְׁגָּה וְכֵן תִּגְדַּל תַּמַּת
 הַבַּיִת אֲשֶׁר לְמַחֲלוֹת הַיָּם.

עוֹלָמָךְ הִנֵּה לְמַטָּע מְצַמִּיחַ אוֹר אֲשֶׁר יִמְלֵא אֶת־כַּסְפֶּיךָ, אֵילָם
 שְׂמִיךָ גִטוּעִים בְּסִתְרֵי לְבָבוֹ רַק לְאִסּוֹ יִפְתַּח אֶת־צִיּוּצֵי בְּאֵהָבָה
 כִּמְפַחֵד.

מב

הָבָה וְאָקְרָא בְּשִׁמְךָ בְּשִׁבְתִּי כְּדָד בְּתוֹךְ-צִלְלֵי מַחְשְׁבוֹתֵי
הָאֱלֹמֹת.

הָבָה וְאָקְרָא אוֹתוֹ בְּכַל־מְלִים, הָבָה וְאָקְרָא אוֹתוֹ בְּאֵינ־
מַחְשְׁבָה.

כִּי הִנְנִי כְמוֹ-יֶלֶד, אֲשֶׁר יִקְרָא אֶת-אִמּוֹ מֵאֵת פְּעָמִים וְהוּא
עֹמֵת עַל-כִּי יִכְלֶה יוֹכֵל לְבַטֵּא בְּשִׁפְתָיו: „אִמִּי“.

פג

I

לבי ירמש גי-הכוכבים קלם מאירים בקרבי.

תבל פרצת אל-תוף חיי בשבילת מים.

הפרחים מציצים בקרב נפשי.

שפעת קל-הנערים אשר ביבשה ואשר במים עלה בעגן

קטרת בקרב לבי, וגשמת קל-דבר וקל-עגן פרצת על-פי מחשבותי

קפרוט על-פי חלילי.

II

כאשר תישן קל-הארץ אבוא אל-פתח דלתך.

הכוכבים מחרישים ואני ירא לומר.

אחכה-נא ואשקוד עד-יחלוף צלך על-מצקה הלילה, או

אשוב בלב מלא.

(אחר-כן בהיות הבקר אומר בפאתי דרכים:

הפרחים אשר בסבכי הגדרות יענו לי ורוח הבקר יאזין.

ועברי אבה יעמדו פתאם תחתיקם ויביטו אל-פני, כי יחשבו

כי קראתי להם בשמותם.

פד

החתרים

השומע אתה את-תשאות המנת מרחוק,
את-קול הקריאה בין-שבֹת אש וענני נגף—
את-קריאת רב החבל אל-תפול המשוט לְהסב את-פני
האניה למחוז ימים אשר שם אין-לָהֶם,
כי חָלף המועד—מועד חבוק-יָדַים בחוף—
ששם תקנה ותמכר זאת הסחורה הישנה במעגל סובב
באין-קץ,
ששם התפצים באין-רוח-חיים צפים אנה ואנה, והם מורקים
נריקים מאמת.

מקיצים הם בפחד פתאם ושאלים: „תברים, איזה מועד
השמיץ קול הפעמון? מתי יעלה השחר?”
העבים מחו את-הבוכבים—
מיהוא זה אשר יכל לראות את-אצבע היום הרונמת?
נחפזים הם החוצה עם-משוטיהם בידיהם, המטות כיקות
האם מתפללת, האשה ארבת אל-פתח הדלת:
ועמת קול הנקררים איש מעל-אחיו קנעת את-השמים.

פתאם הן עומדות דומם ותהימנה למפליצות,
 (על-בני האדם שומה היא לעמוד לפנין ולהגיד:
 "אינ-אנחנו יראים אתכן, שקצים נתעבים! פי תיינו יום יום
 והתגברנו עליכן,
 נאנחנו מתים באמונתנו פי השלום אמת (האלהים אמת)
 נאמת אדני לנצח נצחים!"

אם לא ישכון אליהי אלמות בלב המות,
 אם לא תפרח החכמה העליונה ולא תהרוס את-גבולות הרעה,
 אם לא תמות החשאה פי תגלה מאליה,
 אם לא ישבר הגאון מפניד משא מכלוליו, —
 אימנה באה אפוא התקנה אשר תהדף את-האנשים האלה
 חוצה ממעונותיהם כמו-כוכבים, למען התנפל אל-תוף מותם לנכח
 אור הבקר?
 האם ערך דם הנענים ודמעות האמות יאבד קליל עם-עפר
 האדמה ולא יקנו בסחירם את-השמים?
 ואם ישבור האדם את-גבוליו אשר מות להם, האם לא
 יקום לשמיו ברבע הנה דבר אשר גבולים אינ-לו?

פה

שִׁירַת הַנוֹאשִׁים

צוּנִי אֲדוּנִי כִּי לָעַת עֲמָדִי בַּפְּאֲמֵי הַדְּרָכִים אֲשִׁיר אֶת־שִׁירַת
 הַתּוֹחֵלֶת הַנִּכְנָבָה, כִּי הִיא הַכֹּלֶה אֲשֶׁר יִמְהַר אוֹתָהּ לֹא בִּסְתֵר.
 אֶת־הַצְּעִיף הַקּוֹדֵר שָׁמָּה עָלֶיהָ, לְכַעְבוֹר הַסְּתֵר אֶת־פְּגִיעֶה
 מִן־הַעַם, אוֹלָם הָאֵבֶן הַיִּקְרָה לְהַטֵּת עַל־לִבָּהּ מִן־הַחֲשֵׁכָה.
 עֲזוּבָה הִיא מִן־הַיּוֹם, וְלִיל אֱלֹהִים מְחַכָּה לָּהּ בַּמְּנוּרוֹת
 מוֹאֲרוֹת וּבַפְּרָחִים רְטֹבֵי טַל.
 מַחְרִישָׁה הִיא וְעֵינֶיהָ מִן־רְדוֹת אֶרֶץ־הָ; אֶת־בֵּיתָהּ עֲזוּבָה
 מֵאַחֲרֶיהָ, וּמִבֵּיתָהּ עָלָה קוֹל הַזְּעָקָה הַלָּז עַל־כִּנְפֵי הַרוּחַ.
 אָבֵל הַכּוֹכְבִים שְׂרִים אֶת־שִׁיר אֶהְבֵּת אֱלֹהִים לְנֹכַח הַסְּגִים
 הַמְּתוּקִים מִכְּלָמָהּ וּמִמְכֹּאֹב.
 הַדְּלֵת פְּתוּחָה בַּחֲדָר הָעֲזוּבָה, קוֹל הַקְּרִיאָה נִשְׁמָע וְלֹב
 הַחֲשֵׁכָה זֶסֶק בְּתַרְדֵּת הַדָּר לְקִרְאָת מוֹעַר הָאֶהְבָּה הַבָּא.

פו

דְּבַרֵי תוֹדָה

לְאֵלֶּה הַהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ גְּאֹנָה, וְהֵם טַחְנִים אֶת-חֲמֵי הַשֶּׁשְׁפָּלִים
 בְּשֵׁעֲלֵי פַעֲמֵיהֶם וּמְכַסִּים אֶת-הַיֶּרֶק הַעֲנֹג אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה
 בְּעֵקְבֵי רַגְלֵיהֶם בְּדָם –

תָּן לָהֶם וְנַעֲלִזוּ וַיִּוְדוּ לָךְ, אֱלֹהֵי, כִּי לָהֶם הַיּוֹם.
 אֲבָרָךְ אֲנִי זֹאת תוֹדַתִּי כִּי גוֹרְלִי עִם-הַנְּדָבָאִים, אֲשֶׁר יִכְאָבוּ
 וְאֲשֶׁר יִשְׂאוּ אֶת-סִבְרָתְךָ הַכֹּחַ וְאֶת-פְּגִיחֵיהֶם וְאֶת-אֲנָחוֹתֵיהֶם
 יִחַנְקוּ בְמוֹ-אֶפְרָיִם.

כִּי כָל-הַקְּמוֹת מִכְאוֹב לָבָם הַתְּדַפְּקָה עַל-תְּהוֹם לַיֶּרֶךְ
 הַנִּסְתָּרָה וְכַל-עֵנָף גְּאֹסֶף אֶל-תוֹךְ דַּמְמַתְךָ הַגְּדוֹלָה.
 וַיּוֹם הַמִּתְקַר לָהֶם הוּא.

הוּ שִׁמְשֵׁ! עֲלֶה עַל-הַקְּבֹבוֹת וְגִבֵי הַדָּם וּפְרַח בְּפִרְחֵי
 בָּקָר, וְאוֹרוֹת הַלְּפִידִים אֲשֶׁר לְמִשְׁמֵי הַגְּאֹנָה יִצְמְתוּ לְאֶפְרָיִם.

